

Κοινωνία χωρίς σχολεία

Αν η κυριαρχία σχεδιάζει την υποβάθμιση του δημόσιου σχολείου, το ερώτημα που επιτακτικά τίθεται είναι πώς απαντάμε στο ενδεχόμενο αυτό. Οι εισηγητές του κινήματος της απασχολιοποίησης, Ίλιτς και Ράμερ, διατυπώνουν ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις πάνω στο θέμα αυτό.

σελ. 6-7

Εκπαίδευση

Διαγωνισμός του ΑΣΕΠ

Μόνιμοι, αναπληρωτές και άνεργοι εκπαιδευτικοί, καθώς και φοιτητές προσετοιμάζουν το μπλοκάρισμα του διαγωνισμού που ξεκινά στις 12 Ιούνη.

σελ. 4

Μιλιταρισμός

Παλλαϊκής άμυνας νεώτερα

Οι τροποποιήσεις στο νομοσχέδιο που κατατέθηκε δεν αλλάζουν το πνεύμα που κατέχει το νομοσχέδιο αλλά το ενισχύουν αφού ουσιαστικά κάποιες απ' αυτές αποτελούν ανέξοδη λύση για τη μείωση των σημείων κριτικής που δέχθηκε από πρόσωπα της κεντρικής πολιτικής σκηνής, ενώ με την ευρύτερη συμμετοχή φορέων εδραιώνεται η στρατιωτικοποίηση σε ένα ευρύτερο πλαίσιο των θεσμών της πολιτικής εξουσίας.

σελ. 5

Τουρκία

Δεν είναι μόνοι τους...

Οι φοιτητές στην Τουρκία συνεχίζουν τον αγώνα... οι πρώτες νίκες πιθανόν να ανοίξουν το δρόμο και στις επόμενες. Ας μην ξεχνάμε ότι η αλληλεγγύη δεν τιμά μόνο αυτούς που την προσφέρουν, αλλά και αυτούς στους οποίους προσφέρεται.

σελ. 8

Διεθνή

- Κινητοποιήσεις των Χωρίς Χαρτιά στη Γαλία
- Εξελίξεις στον αγώνα των λιμενεργατών στην Αυστραλία
- Νέες επιθέσεις στους αυτόνομους δήμους στην Chiapas.

σελ. 9 και 10

Ενάντια σ' ένα κόσμο σε αποσύνθεση

Χιλιάδες πρόσφυγες εγκαταλείπουν το Κοσσυφοπέδιο. Προς το παρόν, το νέο δράμα στα Βαλκάνια είναι ακόμα μονόστηλο, ή, το πολύ, μικρό άρθρο. Μόνο όταν ανοίξουν οι κρουνοί του αίματος ο πόνος και ο θάνατος θα διοχετευθούν από τα μέσα. Προς το παρόν, η πασαρέλα των media είναι κατελημένη από τον "life-style" αρχιεπίσκοπο. Από τον "αντάρτη" στον "στυλίστα". Το νομοσχέδιο για την "παλλαϊκή άμυνα" κατατέθηκε τελικά (ελαφρώς παραλλαγμένο) στη βουλή. Παράλληλα με τις αλληπάλληλες συλλήψεις αρνητών στράτευσης και αντιρρησιών συνείδησης, η φαιά πανούκλα του μιλιταρισμού επελαύνει. Ωστόσο, η επέλασή της γίνεται στα μουλωχτά. Βλέπετε, η πασαρέλα των media είναι κατελημένη από την επίσκεψη του βασιλικού ζεύγους. Για τις 12-15 Ιούνη προγραμματίζεται ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ. Ολοκληρώνεται η πώληση της Ιονικής. Η πασαρέλα των media είναι κατελημένη από την "αποκάλυψη των σκανδάλων". Μετά την επίθεση των ΜΑΤ στην Ιονική, ΜΑΤατζής αποπειράται να κλέψει τράπεζα. Όλοι βλέπουν πως οι μπάτσοι του έκαναν τα μούτρα κιμά. Ελάχιστοι μαθαίνουν για την απεργία πείνας που πραγματοποιούν οι αλλοδαποί κρατούμενοι στην ασφάλεια Θεσσαλονίκης. Σε αυτούς, το ξύλο δεν είναι σκάνδαλο. Σκάνδαλο όμως είναι το να ιδρύεις μια τράπεζα. Όταν βέβαια η τράπεζα είναι τουρκικών συμφερόντων και ιδρύεται στη Βουλγαρία. Φυσικά όχι, αν είναι ελληνικών και ιδρύεται στη Βουλγαρία. Και βέβαια όχι, αν πρόκειται για την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα... Έληξε η προθεσμία για την υποβολή αιτήσεων "νομιμοποίησης" των μεταναστών. Αρχίζει η περίοδος της νόμιμης ομηρίας και των απελάσεων. Η πασαρέλα των media είναι πάντα κατελημένη από την "αποκάλυψη των σκανδάλων". Μια περίοδος γεμάτη οξύνσεις, που μπορεί ανά πάσα στιγμή να ξεφύγει από τα ελεγχόμενα πλαίσια. Ως δώρο, για κατευνασμό των πνευμάτων, τα σκάνδαλα. Η αποκάλυψη σκανδάλων, πάντοτε αποδεικνύει ότι το σύστημα λειτουργούσε και τροφοδοτούσε συζητήσεις καφέ και ανέξοδα βρισίδια ενάντια στο "σύστημα". "Αδιάφθοροι", κουτσομπολιά και αποκαλύψεις. Ανακαλύφθηκε "διαφθορά" στην αστυνομία. Βουλευτής αρνείται αλκοτέστ. Είναι ο Κοκαλίνος μαφιόζος; (σε αντίθεση με τους υπόλοιπους επιχειρηματίες...) Όχι, το μεγαλύτερο σκάνδαλο δεν είναι η ύπαρξη των κατασταλτικών μηχανισμών, των "εκλεγμένων αντιπροσώπων", του τραπεζικού συστήματος, των media. Το μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι η παθητική θέασή τους, η παθητική στάση της κοινωνίας. Το μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι ο διαχωρισμός, η αδράνεια, οι διαιρέσεις. Ωστόσο, κάποιος άλλος δεν αδρανούν: "Η διοίκηση του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Θεσσαλονίκης και η Ένωση Αστυνομικών Υπαλλήλων συμφώνησαν στη συγκρότηση κοινής επιτροπής με σκοπό την αποφυγή επεισοδίων μεταξύ εργαζομένων και αστυνομικών στις εργατικές κινητοποιήσεις (...) οι δύο πλευρές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι χρειάζεται μια συνεχής επικοινωνία μεταξύ τους, ώστε να αντιμετωπίζονται και να οδηγούνται σε εκτόνωση οι εκάστοτε κρίσιμες καταστάσεις, όπως μια απεργία ή οποιαδήποτε άλλη κινητοποίηση". Ένας κόσμος σε αποσύνθεση. Όχι για τα "σκάνδαλα". Ούτε για τις αποκάλυπτες αναιδύντιες τύπου Ε.Κ.Θ. Αλλά για την ανοχή, που εναλλάσσεται με την αυτοκαταστροφή, τον κουτσομπολιστικό κανιβαλισμό, την απόγνωση, τη συνήθεια, την παραίτηση... Ένας κόσμος σε αποσύνθεση, που μπορεί ανά πάσα στιγμή να ξεφύγει από τα ελεγχόμενα πλαίσια. Για την διατήρηση της τάξης, παράλληλα με τη συννεργασία μπάτσων-συνδικαλιστών, το βαρύ πυροβολικό του θεάματος καλλιεργεί την άγνοια και την παράνοια. Όπως πηγαίνουν τα πράγματα, είτε θα οδηγηθούμε σε μια έκρηξη του παραλογισμού, είτε η απόγνωση θα γίνει οργή κι αυτή με τη σειρά της ελπίδα. Στο πρώτο, μας οδηγεί η εξουσία. Το δεύτερο, είναι υπόθεση όλων μας...

...και αλεστικά μην δίνετε

Εξαιρώντας τους απεργούς της Ιονικής, το θέμα που κυριάρχησε στην ειδησεογραφία της περασμένης βδομάδας ήταν οι μπάτσοι. Μπάτσοι να πουλάνε προστασία, στη Χίο και στην Ηλεία (και τις εφημερίδες ν' αφήνουν να εννοηθεί από τη Χίο μέχρι την Ηλεία), μπάτσοι να συμμετέχουν σε κυκλώματα πορνείας, μπάτσοι να ληστεύουν τράπεζες. Αλλά, το πραγματικό show άνηκε σε άλλους. Στον κυβερνητικό εκπρόσωπο που δήλωνε ότι "οι αστυνομικές δυνάμεις τρομοκρα-

τούνται από τους εργαζόμενους" και ότι η videoσκοπήση των διαδηλώσεων γίνεται "για εκπαιδευτικούς λόγους". Στους εργατοπατέρες που συστήνουν κοινές επιτροπές με την αστυνομία "για την αποφυγή επεισοδίων". Σε βουλευτή του ΚΚΕ που τόνιζε ότι "δεν πρέπει να ξεχνάμε τη δράση των κουκουλοφόρων που δρουν προβοκατόρικα με σκοπό τη συκοφάντηση του ασύλου", σε συζήτηση στη βουλή για το πανεπιστημιακό άσυλο. Και όλοι, φυσικά, καταδίδαν τη διαφθορά στην αστυνομία...

★ (...) εθελοντική συμμετοχή αντρών, κύρια στις παραμεθόριες περιοχές, που θα μπορεί να αξιοποιηθεί μόνον όταν η χώρα δεχτεί επίθεση και σε καμία άλλη περίπτωση...

Ριζοσπάστης, Πέμπτη 4 Ιούνη, η προϋπόθεση που θέτει το ΚΚΕ για να ψηφίσει το νομοσχέδιο για την παλλαϊκή άμυνα.

★ Το θέμα της λεγόμενης «ελαφράς τρομοκρατίας» με τα γκαζάκια και τους εμπρησμούς (...) αναχαιτίζεται με συλλήψεις, που θα γίνουν στο μέλλον ακόμη περισσότερες...

Ελευθεροτυπία, Τετάρτη 3 Ιούνη

★ "Είδα γραμμένο ένα σύνθημα στον τοίχο που έλεγε «τσακίστε τα ξυπνητήρια». Το σύνθημα θέλει ο αποδέκτης του μηνύματος να κοιμάται...

Νέα, Τρίτη 2 Ιούνη, Χριστόδουλος, απευθυνόμενος σε μαθητές.

★ Ένας οραματιστής ο Σεραφείμ. Ένας διανοούμενος άξιος της Πατρίδας.

Εποχή, Κυριακή 31 Μάη, για τον πρώην αρχιεπίσκοπο.

★ WEL COME, HEROES OF THE CENTURY Νέα, Τρίτη 2 Ιούνη, από φωτογραφία. Το σύνθημα απευθύνεται προς τους ατομικούς επιστήμονες του Πακιστάν, σε διαδηλώσεις υπέρ των πυρηνικών εξοπλισμών της χώρας.

Και όμως, όσοι στοιχηματίζουν ότι η φωτογραφία είναι από τον περσινό αλβανικό Μάρτη, έχασαν. Δημοσιεύτηκε στη «Βραδυνή» της προηγούμενης Πέμπτης, με λεζάντα «Ανάστατοι οι κάτοικοι οπλοφορούν» και απεικονίζει τους κάτοικους του Γιαννιτοχωρίου στην Ηλεία, ενώ επιδίδονται στο αγαπημένο τους χόμπι. Τουτέστιν στο κυνήγι αλβανών μεταναστών. Η «ανάστασή» οφείλεται στο γεγονός ότι οι μετανάστες στοιχειωδώς αμύνθηκαν απέναντι στον διαρκή εξευτελισμό και προφυλακισμό που υφίστανται από τους ελληναράδες κατοίκους του χωριού. Με χαρακτηριστικές εκφράσεις όπως «Εκδίκηση γιατί τους είπαν να σταματήσουν τις ληστείες», η εφημερίδα δικαιολογεί απόλυτα ενέργειες σαν αυτές τις φωτογραφίες. Και όμως το μόνο που έγινε είναι το γεγονός ότι μια μικρή ομάδα αλβανών ξυλοκόπησε έναν από τους μεγαλύτερους τραμπούκους του χωριού. Αστεία πράγματα απέναντι στις άμυνες που πρέπει να προτάξουμε για τα διαρκή εγκλήματα των ΜΜΕ.

Ημερολόγιο καταστροφών

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΜΑΗ

ΑΠΕΡΓΙΑ αλβανών και ρουμάνων εργατών γης στον Άγιο Γεώργιο Φερών πετυχαίνει. **ΣΥΛΛΗΨΗ** αστυνομικού στις Σέρρες για συμμετοχή του σε κυκλώματα πορνείας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΜΑΗ

ΣΥΜΠΛΟΚΕΣ εργαζόμενων της Ιονικής με ΜΑΤ στον Πειραιά.

ΣΑΒΒΑΤΟ 30 ΜΑΗ

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ θύματα από σεισμό στο Αφγανιστάν. Η κυβέρνηση των Ταλιμπάν αρνείται την παροχή βοήθειας, καθώς η περιοχή ελέγχεται από αντικυβερνητικούς αντάρτες.

ΝΕΚΡΟΣ αλβανός εργάτης από ηλεκτροπληξία σε οικοδομή.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ κρατούμενου στην Ασφάλεια Κατερίνης.

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΜΑΗ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ αλβανών ανταρτών και σερβικού στρατού στο Κοσσυφοπέδιο. Δεκάδες νεκροί αναφέρονται από αλβανικές και σερβικές οργανώσεις.

ΔΕΥΤΕΡΑ 1 ΙΟΥΝΗ

ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ για την παλλαϊκή άμυνα κατατίθεται στη βουλή για ψήφιση.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ καλεί σε διάλογο τους εργαζόμενους της Ιονικής "για τη διασφάλιση

των θέσεων εργασίας".

100 ΜΕΡΕΣ κατάληψης του πολυτεχνείου Κρήτης.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ 23 αγροτών στη Λάρισα για τις αγροτικές κινητοποιήσεις.

3 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ σε διαθεσιμότητα για την πώληση «προστασίας» σε μαγαζιά της Ηλείας.

ΕΝΤΑΣΗ στην Κύπρο, εξαιτίας της διαρροής σεναρίων πολέμου ανάμεσα στην ελληνοκυπριακή και στην τουρκοκυπριακή πλευρά από το βρετανικό υπουργείο Εξωτερικών.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ της FYROM δεν θα δίνει επιδόματα για τα παιδιά άπορων οικογενειών, εξαιτίας της δημογραφικής αύξησης της αλβανικής μειονότητας.

Η ΙΝΔΙΑ αυξάνει τις στρατιωτικές δαπάνες και αυτές για τα προγράμματα πυρηνικής ενέργειας. Ινδία και Πακιστάν ανακοινώνουν τον εξοπλισμό των βαλλιστικών τους πυραύλων με πυρηνικές κεφαλές.

ΤΡΙΤΗ 2 ΙΟΥΝΗ

ΔΥΝΑΜΙΚΗ αντίδραση των μεταναστών στο Γιαννιτοχώρι Ηλείας, ενάντια στους συνεχείς προφυλακισμούς τους.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ κούρδων προσφύγων στα Προπύλαια για το πολιτικό άσυλο και τις απελάσεις.

ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ο αστυνομικός διευθυντής Χίου για πώληση «προστασίας» στα μαγαζιά. Ακόμη, ΜΑΤατζής στην Αθήνα, σε α-

ποτυχημένη ληστεία τράπεζας.

ΠΡΩΤΗ συνεδρίαση του Δ.Σ. της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, κεντρικού όργανου της ΟΝΕ.

ΠΟΡΕΙΑ παιδιών απ' όλο τον κόσμο στην Γενεύη, στην έδρα του ΟΗΕ, ενάντια στην παιδική εργασία.

ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΙΟΥΝΗ

ΕΙΣΒΟΛΗ 3.000 στρατιωτών και παραστρατιωτικών σε εξεγερμένο δήμο στην Τσιάπας. Συλλήψεις 200 ανθρώπων.

ΣΥΛΛΗΨΗ του Χαμντάν από τις αμερικάνικες αστυνομικές αρχές.

ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΕΣ, οικοδόμοι και εργάτες της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης πραγματοποιήσαν πορεία στον Πειραιά.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ παρέχει άδεια εργασίας στους πολιτικούς και οικονομικούς πρόσφυγες και σ' όσους έκαναν αίτηση ν' αναγνωριστούν ως τέτοιοι.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ των αλλοδαπών κρατούμενων στην ασφάλεια Θεσσαλονίκης. Στοιβάχονται επί μήνες σε άθλιες συνθήκες.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΗΚΕ ότι ο τελικός αριθμός των θυμάτων της εξέγερσης στην Ινδονησία είναι 1.188 άνθρωποι.

ΠΕΜΠΤΗ 4 ΙΟΥΝΗ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ οι συγκρούσεις στο Κοσσυφοπέδιο. Πάνω από 12.000 πρόσφυγες, συνολικά, έχουν εγκατασταθεί στην Αλβανία και στο Μαυροβούνιο.

Κάτοπtra και αντικατοπτρισμοί

Το (...) λεξικό Μπαμπινιώτη μας έκανε τουλάχιστον γραφικούς. Σιγά μη τον κάνουμε και ήρωα με τα δικαστήρια. (...) Για ν' αρχίσουν να τον υπερασπίζονται οι Αθηναϊκές Πανεπιστημιακές Συντεχνίες. (...) Αν και αξίζει σε όλους ένα μπράβο γιατί απομυθοποιήθηκε ο όρος και θα πάψει επιτέλους να χρησιμοποιείται από τους κωλοαθηναίους...

Το απόσπασμα είναι από το πρωτοσέλιδο άρθρο του «Αγγελιοχώρου», μιας μικρής εφημερίδας μικρών αγγελιών (και όχι μόνο) που εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη. Κεντρικός τίτλος: «Σύνορα στα Τέμπη». Ανάλογης σοβαρότητας βέβαια ήταν τα πρωτοσέλιδα και τα άρθρα όλων των εφημερίδων στη Θεσσαλονίκη το τελευταίο διάστημα για το ίδιο ζήτημα. Σε πλήρη αντιστοιχία δηλαδή, με τον βουλευτή Θεσσαλονίκης Στ. Παπαθεμελή, που επέκρινε από το βήμα της βουλής το λεξικό επειδή αναφέρει την Κωνσταντινούπολη ως τουρκική πόλη(!). Το άθροισμα της γελοιοτητας όμως δεν είναι πάντα η γελοιοότητα στο τετράγωνο...

Η μικρή λεπτομέρεια της ιστορίας είναι ότι το σύνολο σχεδόν των «τοπικών» εφημερίδων εκδίδονται από μεγάλα συγκροτήματα τύπου που εδρεύουν ή αντλούν κεφάλαια από την Αθήνα. Ακόμη πιο μικρή λεπτομέρεια ότι αρκετές απ' αυτές έχουν παραβιάσει αρκετές φορές την εργατική νομοθεσία (και για όλους τους εργαζόμενους, όχι μόνο τους δημοσιογράφους). Αυτό βέβαια είναι είτε άγνωστο, είτε αδιάφορο στον περιπετρά που σε επικροτεί όταν αγοράζεις «τοπική» εφημερίδα...

Η έννοια του τοπικού είναι όμως αμφίσημη. Αν για τα αφεντικά του τύπου μεταφράζεται σε έναν απεγνωσμένο ανταγωνισμό για να ελέγξουν τα τοπικά κανάλια πολιτικής επιρροής και διαφήμισης, για τον κάτοικο της πόλης σημαίνουν την υποταγή του σε θολά ιδεολογικά σχήματα εξουσίας. Και πάνω απ' όλα στην εμμονή ότι το μαράζωμα της πόλης οφείλεται στον ασφυκτικό εναγκαλισμό όλης της χώρας από μια αθηνοκεντρική εξουσία...

...με κλασικότερο παράδειγμα το ζήτημα της εργασίας. Αν η ανεργία ανεβαίνει στη Θεσσαλονίκη σε εξωφρενικά ποσοστά, αν η ελαστικοποίηση αποτελεί τον κανόνα και όχι την εξαίρεση, αν τα ένσημα σπανίζουν όσο και ο κόσμος στις εργατικές πορείες, αν τα αφεντικά νιώθουν την αίσθηση της κατοχής μιας εξουσίας ζωής και θανάτου, αυτό οφείλεται στη συγκέντρωση και στον έλεγχο του κεφαλαίου από την Αθήνα. Και όχι, βέβαια, στην κυριαρχία μιας πανίσχυρης εργοδοτικής κλίκας στην πόλη, στη παντελή έλλειψη εργατικών αντιτάσεων, στην μαζική υποταγή σε κάθε εθνικιστικό παραλήρημα που αρθρώνει η φασίζουσα τοπική εξουσία.

Και έτσι, ο θεσσαλονικιός θα εξακολουθήσει να παίρνει την «τοπική» του εφημερίδα - με το γνωστό «τοπικό» περιεχόμενο - νιώθοντας ότι «κάνει την «μικρή έστω» προσωπική του αντίσταση απέναντι στην αλλοτρίωση της ζωής του από τους άορατους μηχανισμούς της Αθήνας. Θα προσπερνάει αδιάφορος τη μικρή πορεία των 250 αδιόριστων εκπαιδευτικών, τραπεζιτικών και αριστεριστών φοιτητών. Θα παθιάζεται με τον «αντεθνικιστή» Μπαμπινιώτη (αγνοώντας τις πραγματικές του απόψεις). Και θα εξακολουθήσει, καθηλωμένος μπροστά στα ΜΜΕ, να αναρωτιέται από ποιες κεντρικές συνωμοσίες φυλλοροεί η ζωή του...

M.K.

AGENDA

Εκδηλώσεις...

• Αύριο, Κυριακή 7 Ιούνη, μετά τις 6.00μμ θα πραγματοποιηθεί **αντιρατσιστική γιορτή δρόμου** στο πάρκο της Κωνσταντινουπόλεως, στην Ευαγγελίστρια της Θεσσαλονίκης. Η εκδήλωση διοργανώνεται από "Αντιεξουσιαστές/στριες Ενάντια στο Ρατσισμό, την Ξενοφοβία και την Εκμετάλλευση" και θα περιλαμβάνει φαγητό, μουσική, έκθεση υλικού κ.α.

Εκδόσεις...

• Από τις εκδόσεις "Ελευθεριακή Κουλτούρα" κυκλοφόρησε το βιβλίο **"ΜΜΕ και Κοινωνικά Κινήματα"** του Todd Gitlin.
• Κυκλοφόρησε το 1ο φύλλο του **"Αναρχικού Δελτίου Αντιπληροφόρησης και Δράσης"** (Μάης '98)

Την προηγούμενη εβδομάδα δημοσιεύσαμε στη στήλη AGENDA την αναγγελία εκδήλωσης στο κτήμα Πάτρου και Κοραβία. Δυστυχώς, δεν γνωρίζαμε από πριν τη συμμετοχή του στελέχους του ΚΚΕ, κ. Αυδή, καθώς και την ύπαρξη ασφαλιστικής εταιρείας ως χορηγού. Ζητάμε συγγνώμη απ' τους αναγνώστες/τριες για την ανακοίνωση της εκδήλωσης

Αλφα

ΕΤΟΣ 4ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 136

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοιχτά
κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 38.43.950
e-mail: alfanarc@compulink.gr
http://www.geocities.com/
CapitolHill/Lobby/4002
ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

“Επιτεθήκαμε στο METROPOLIS...”

ΓΙΑΤΙ είναι το πιο γνωστό και μεγαλύτερο σημείο σύνδεσης επαφής της Μουσικής Βιομηχανίας με τους καταναλωτές. Εκεί, τα αφεντικά των πολυεθνικών, οι παραγωγοί των εταιρειών, οι διαφημιστές και οι image makers δικαιώνονται πάνω στην μάζα που θα καταναλώσει τα προϊόντα τους. Όλοι αυτοί, με την επιπλέον συνδρομή των "καλλιτεχνών" (αυτών των "φωτισμένων" και "εξχωριστών" από το πλήθος αλλά και φανατικών κυνηγών της καταξίωσης και της δημοσιότητας) προσαρμόζουν και συνδιαμορφώνουν την ανθρώπινη δημιουργία στις ανάγκες της αγοράς υποβιβάζοντάς την σε καλλιτεχνικό ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.

ΓΙΑΤΙ είναι ένας από τους ΝΑΟΥΣ-SUPER MARKET του εμπορεύματος. Εκεί η επιθυμία για ζωή μετατρέπεται σε επιθυμία για κατανάλωση. Ο διάκοσμος, η αφθονία και η πολυχρωμία των CD, οι μουσικές που εναλλάσσονται από όροφο σε όροφο, οι οθόνες και οι φωτισμοί συνθέτουν ένα μικρό μαγευτικό σύμπαν που επιδεικνύει στους επισκέπτες το αίσθημα της αυτοεπιβεβαίωσής του... κάτι σαν: η κατανάλωση απελευθερώνει από την καθημερινή μιζέρια. Εκεί, τα εμπορεύματα αυτάρεσκα σε τραβούν από το μανίκι για να τα αποκτήσεις, υποσχόμενα την ψευδοϊκανοποίηση μιας στείρας φυγής από την πραγματικότητα της πλήξης. Όλα εκεί μέσα σε καλούν να ξεχάσεις ότι είσαι αντικείμενο εκμετάλλευσης και να νιώσεις μέτοχος της λάμψης των IN μαγαζιών και των ιλλουστράσιόν αντικειμένων.

ΓΙΑΤΙ πίσω από τα φανταχτερά ράφια των προϊόντων αυτής της επιχείρησης-πρότυπο κρύβεται η πιο ωμή βία της εκμετάλλευσης. Τα αφεντικά της, για να εξασφαλίσουν τα κέρδη και τη θέση τους στην ιεραρχία της κλίμακας (αυτής των εμπορών) επιβάλλουν εξαντλητικούς ρυθμούς δουλειάς στους εργαζόμενους, ασύδοτες υπερωρίες και ελαστικά ωράρια, συμπίεσμένους μισθούς και συνεχείς απολύσεις. Και όλα αυτά βέβαια κάτω από το άγρυπνο μάτι των ιδιωτικών μπάτσων (security-νταβάδες) που εκτός από την διαρκή επίβλεψη των εργαζομένων, η πρακτική τους με τους εξευτελισμούς και τους ξυλοδαρμούς όποιου συλληφθεί να κλέβει (δηλαδή να αρνείται τη διαδικασία της αγοραπωλησίας, που είναι η πεμπουσία του εμπορεύματος) εκφράζει τη μόνη εκδοχή ύπαρξης στο βασίλειο της κατανάλωσης: την ταπείνωση μπροστά στην εξουσία των αντικειμένων.

ΓΙΑΤΙ είναι μια εμπορική επιχείρηση που παράγει-αναπαράγει όλα τα χαρακτηριστικά του πολιτισμού που επιτρέπει-δικαιώνει την ύπαρξή της, αλλά και διαμορφώνει συνειδήσεις έτοιμες να καταναλώσουν με ευχαρίστηση. Η μουσική βιομηχανία εξάλλου έχει έτοιμες ψευδαισθήσεις για κάθε "ανάγκη": ROCK, HIP-HOP κτλ συνοδεύονται με ψευδεπίγραφη επαναστατικότητα για τους "ανήσυχους" και "διαφορετικούς", ETHNIC και έντεχνη μουσική για τους "εραστές της ποιότητας", εύπεπτα HiTacia για τους θαμώνες των διασκεδάδικων... Ψευδ-αισθήσεις που φέρνουν χρήμα στους διευθυντές και τα "αστέρια" της, ψευδ-αισθήσεις που προτρέπουν τη νεολαία (κυρίως) να τις αποκτήσει αγοράζοντας ρούχα, CD, εισιτήρια για συναυλίες και υιοθετώντας τους τρόπους ζωής και τις συμπεριφορές που λανσάζονται. Το Metropolis είναι ένας από τους κορυφαίους εκφραστές αυτής της χυδαιότητας.

Με την σημερινή ενέργεια...

ΑΝΑΙΡΕΣΑΜΕ την σχέση καταναλωτή-εμπόρου, αφού δεν συμμορφώθηκαν στις υποδείξεις των πωλητών για κόσμια συμπεριφορά, δε νιώσαμε ούτε στο ελάχιστο το δέος που οφείλουν οι πελάτες προς τα αντικείμενα και την εύρυθμη λειτουργία του μαγαζιού, δεν αγοράσαμε ούτε και αποκτήσαμε τίποτα από τα εμπορεύματα. Εν τέλει, δεν πήγαμε ούτε για να καταναλώσουμε ούτε για να συνδιαλλαγούμε με την "φιλοσοφία" αυτού

του χώρου, μα για να μπλοκάρουμε και να ανατρέψουμε τις "λογικές" της λειτουργικότητάς του.

ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΑΜΕ και σκορπίσαμε τα εμπορεύματα από την περίοπτη θέση τους (όπου ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ είναι η αλλοτριωμένη ΣΧΕΣΗ που μεσολαβεί στη διαδικασία ικανοποίησης των ανθρώπινων "αναγκών") απαξιώνοντας έτσι τις σχέσεις που επιβάλλουν μεταξύ των ανθρώπων. Απαξιώσαμε επίσης τα κέρδη των ταμειακών μηχανών και την χρήση των προϊόντων από εμάς τους ίδιους.

ΧΤΥΠΗΣΑΜΕ τα αφεντικά και τους προϊσταμένους σαν υπεύθυνους-συνυπεύθυνους του οργανωμένου ψεύδους και της εκμετάλλευσης που πραγματώνεται εκεί μέσα, καθώς και όσους από τους εργαζόμενους νιώθοντας "δική" τους την επιχείρηση και δικαιώνοντας το ρόλο τους σαν χαφιέδες και τσιράκια της εργοδοσίας, προσπάθησαν να μας εμποδίσουν.

ΙΣΟΠΕΔΩΣΑΜΕ (σαν μια μικρή απάντηση) τους ανθρωποειδείς-νταβάδες για τις "αγαθοεργίες" τους σε βάρος οποιουδήποτε κατά καιρούς έχει αμφισβητήσει το "κύρος του μαγαζιού".

ΠΛΗΣΑΜΕ το καθεστώς του "σπουδαίου" αυτού πολυκαταστήματος, την αίσθηση αποστείρωσης και τάξης που αναδίνει, την φαινομενικά "άτρωτη" υπόσταση που του προσδίδουν τα πανάκριβα συστήματα ασφαλείας... αλλά και -καταγγέλοντάς την-, δημιουργήσαμε ρωγμές στην προπαγάνδα που προωθείται από τους διαφημιστές του, περί πρωτοπόρου κέντρου διακίνησης τέχνης και πολιτισμού.

Η πράξη αυτή έχει συμβολικό, μα και ουσιαστικό χαρακτήρα-αντίκρουσμα. Δεν χωράει σε λογικές διορθωτικές για το υπάρχον σύστημα εμπορευματοποίησης και χειραγώγησης των αναγκών μας. Δεν χωράει σε λογικές αυτοκλήτων υπερασπιστών στο όνομα καταναλωτών και εργαζομένων.

-με "όπλα" την ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ για τα "σημάδια" που αφήνει ο πολιτισμός αυτός πάνω μας καθημερινά και την ΟΡΓΗ μας εκφρασμένη σε ανατρεπτική δράση.

-με χαρακτηριστικά στο "εσωτερικό" μας την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ και την ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ, πραγματώσαμε μια ακόμα πράξη ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΟΤΙ ΜΕΣΟΛΑΒΕΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ
ΠΟΥ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

-ΔΙΧΩΣ ΤΗ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΩΝ

-ΔΙΧΩΣ ΤΗΝ ΥΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΣΕ ΠΡΟΪΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗΣ ΚΑΙ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗΣ

-ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΡΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΥΠΑ

ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Για την απελευθέρωση...

Όσοι και Όσες επιτέθηκαν
στο κέντρο διακίνησης ψευδαισθήσεων
που ονομάζεται Metropolis.
28/3/98

προχωρήσουν στην παραπάνω ενέργεια. Δε μιλάω εκ μέρους κανενός, παρά μόνο του εαυτού μου. Είμαι κι εγώ αναρχικός, αλλά δεν έχω κανένα πρόβλημα να συνεργαστώ με ορισμένα άτομα πάνω σε θέματα στα οποία έχουμε κοινές απόψεις (γνωρίζοντας βέβαια τη δράση των ατόμων αυτών και σε άλλα επίπεδα) και δε βιάζομαι να καταλήξω σε συμπεράσματα. Ούτε νιώθω πως έτσι προδίδω την ιδεολογία μου. Ας μην είμαστε τόσο απόλυτοι και αδιάλλακτοι. Ας επεκτείνουμε -επιτέλους- τη δράση μας.

Φιλικό, Ν.Π.
Γιάννενα

αλληλογραφία

Σύντροφοι, διαβάζω εδώ και μισό χρόνο περίπου την "Αλφα" και μπορώ να πω ότι σε γενικές γραμμές είμαι ευχαριστισμένος. Πριν πω αυτό που θέλω, δηλώνω πως είμαι αναρχικός (γι αυτό και αγοράζω την εφημερίδα άλλωστε) με οικολογικές ανησυχίες (χωρίς οικολογικές υπερρίες) και υπέρ της αυτοδιαχείρισης (άρα και κατά των εκλογών). Αυτά για να μην παρεξηγηθώ απ' όσα θα γράψω στη συνέχεια.

Αφορμή γι' αυτό το γράμμα στάθηκε ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάστηκε στο φύλλο 133 η πρωτοβουλία των οικολόγων (και όχι μόνο) για την πραγματοποίηση street party, ο οποίος δείχνει μια νοοτροπία που διακατέχει πολλούς απ' όσους ανήκουν στον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, νοοτροπία η οποία ευθύνεται (όχι μόνο αυτή βέβαια) για την αναποτελεσματικότητα (πολλές φορές) της δράσης τους. Σύμφωνα μ' αυτήν οι αναρχικοί δεν "επιτρέπεται" να συνεργάζονται με άλλους, αν αυτοί δεν είναι αναρχικοί ή να στηρίζουν ενέρ-

γειες μη αναρχικών, ακόμα και όταν πρόκειται για θέματα στα οποία έχουν κοινές απόψεις με τους "άλλους", αλλά "πρέπει" να τους απορρίπτουν συλλήβδην.

Αντί, δηλαδή, να στηρίζετε τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία (γιατί δε νομίζω να διαφωνείτε με τις ιδέες τις οποίες ήθελε να περάσει το party αυτό), την κατακρίνατε, θεωρώντας την προεκλογική προπαγάνδα, αντιγραφή και οικειοποίηση των θέσεων των reclaim the streets (λες και οι τελευταίοι έχουν το copyright της ιδέας της Γιορτής του Δρόμου). Μπορεί η "Οικολογία-Αλληλεγγύη" να έχει θέσει υποψηφιότητα για τις δημοτικές εκλογές που πλησιάζουν, αλλά δε νομίζω ότι η συγκεκριμένη ενέργεια είχε σα σκοπό της την προεκλογική νέων ψηφοφόρων. Επίσης, ξέρω ότι η Οικολογική Κίνηση και η Εθελοντική Εργασία δεν έχουν καμία σχέση με προεκλογικές εκστρατείες και εκλογές γενικώς (τουλάχιστον σαν ομάδες). Τέλος, δεν πιστεύω ότι οι παραπάνω ομάδες είχαν κατά νου τους reclaim the streets, όταν αποφάσισαν να

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ", ΕΠΙΣΗΣ, ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Συμμετέχοντας σε δυναμικές ενέργειες ενάντια στο διαγωνισμό στις 12 Ιούνη, δείχνουμε καταρχάς την αλληλεγγύη μας στους αδιόριστους καθηγητές αλλά και την επιθυμία μας να βρεθούμε άλλη μια φορά αντιμέτωποι με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Ο συγκεκριμένος νόμος Αρσένη, μέρος του οποίου είναι και η διαδικασία του διαγωνισμού για την πρόσληψη καθηγητών, είναι μια προσπάθεια του κράτους να αφαιρέσει οποιονδήποτε χαρακτηριστήρα γενικής μόρφωσης μπορεί να υπάρξει, οδηγώντας την παιδεία στα μονοπάτια της εμπορευματοποίησης και του απόλυτου ατομισμού.

Είμαστε κατά του νόμου Αρσένη, αλλά και οποιουδήποτε άλλου νόμου που στοχεύει στην εξειδίκευση της παιδείας και της μόρφωσης, στην ελιτοποίηση των διδασκόντων, στην γκετοποίηση της γνώσης, στη ρομποτικοποίηση των μαθητών, στη βαθμοθηρία, στη συμμόρφωση διδασκόντων και διδασκομένων αλλά και την αυθεντία του καθηγητή, στο σχολείο-φυλακή-στρατόπεδο, στο σκοταδισμό.

Θέλουμε, μέσα από δυναμικές ενέργειες, να σταθούμε πραγματικό εμπόδιο στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του νόμου Αρσένη, αλλά και στη γενικότερη εκπαιδευτική διαδικασία, όπως διεξάγεται.

Μέσα από τον αγώνα για την κοινωνική ανατροπή, θέλουμε να μετατρέψουμε τα σχολεία και τις σχολές σε ελευθεριακά κέντρα συνειρήσεως και επικοινωνίας, γιατί ο καλύτερος και ο πιο πολύτιμος δάσκαλος είναι η ίδια η ζωή, που τόσο πολύ λείπει μέσα από τις φυλακές στις οποίες καθημερινά «μορφωνόμαστε». Να μετατρέψουμε αυτούς τους χώρους μαζικής παραγωγής υπηκόων σε κέντρα ανθρώπινης δημιουργίας κι έκφρασης. Γιατί καμία εξέταση, κανένας νόμος, καμία αρχή, καμία θεωρία δε ζωντανεύει το ανθρώπινο.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
ΦΥΛΑΚΕΣ!
ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ!
ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΑ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΑ
ΚΕΝΤΡΑ!

«Αν δεν αντισταθούμε στα
σχολεία, οι σκέψεις μας θα
είναι πάντα εχθροί μας»

Ράουντερ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ
ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Σαμποτάζ στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ

Εισβολή σε κατάληψη απεργιών της Ιονικής, συγκεντρώσεις και πορείες εργαζομένων, συγκρούσεις στους δρόμους, γιουχαίσματα συνδικαλιστών. Αστυνομία και ασφαλίτες στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη και το εργατικό κέντρο του Πειραιά, απεργίες στα νοσοκομεία. Κήρυξη απεργίας των ναυτεργατών για τις 15-16 Ιούνη...

Μέσα στο κλίμα αυτό προγραμματίζεται για τις 12-15 Ιούνη, στις 8 το πρωί και στις 4 το απόγευμα, ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη 500, περίπου, από τις δεκάδες χιλιάδες άνεργους εκπαιδευτικούς. Ο διαγωνισμός αυτός αποτελεί βασικό βήμα για την εφαρμογή του νόμου Αρσένη. Για την εφαρμογή της σχεδιοποίησης της αξιολόγησης, της περαιτέρω ιδιωτικοποίησης της διαδικασίας της μόρφωσης, της αξιοκρατίας (που αλλιώς λέγεται ανταγωνισμός).

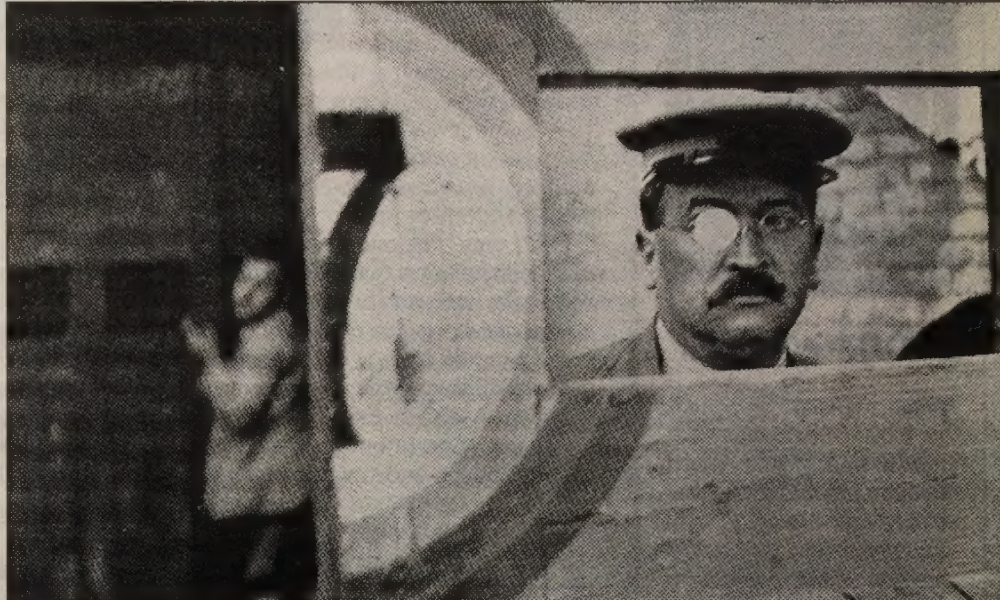
Και ενώ η όξυνση της περιόδου μοιάζει να μπορεί ανά πάσα στιγμή να ξεφύγει από τα ελεγχόμενα συνδικαλιστικά πλαίσια, που εκφράζονται άριστα από τη γνωστή κρατικιστική και συντεχνιακή συνθηματολογία, η διαίρεση δεν φαίνεται να ξεπερνιέται.

Από τη μια μεριά η ανεργία και οι απολύσεις, από την άλλη η απουσία ενός λόγου που να ξεπερνά το δίπολο της αριστερής επίκλησης του «δικαιώματος στην εργασία» και της δεξιότερης παραλλαγής του: «Ανδρέα ζεις, έβγα να τους δεις». Ενός λόγου που να μιλά για την παιδεία και την κοινωνία που θέλουμε.

Από τη μια μεριά οι άνεργοι και οι προσωρινά εργαζόμενοι εκπαιδευτικοί, από την άλλη αυτοί που απειλούνται με απολύσεις στην Ιονική.

Από τη μια μεριά η κρατική εκπαίδευση και από την άλλη τίποτα.

Οι μαθητές λοιπόν θα περιμένουν τη... νέα χρονιά για να αντισταθούν στην εφαρμογή του νέου εξεταστικού συστήματος. «Τώρα ο καθηγητής θα έχει πολύ πιο ουσιαστικές αρμοδιότητες (...) θα είναι πλέον η γέφυρα για το πέρασμα του καθηγητή από το λύκειο στο πανεπιστήμιο». Για να επιτευχθεί όμως αυτό πρέπει την προηγούμενη χρονιά να βαδίσει ολομόναχος στην απεργία του, πρέπει φέτος οι άνεργοι συνάδελφοί του να παλεύουν σχεδόν μόνοι τους ενάντια

στο νόμο Αρσένη. Για να μη μιλήσουμε για την αξιοθρήνητη «Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Φοιτητών των ΠΣΕ του Πολυτεχνείου Κρήτης», που κάνει μάθημα στα ξενοδοχεία, τη στιγμή που οι φοιτητές του ιδρύματος έχουν εδώ και παραπάνω από 100 μέρες κατάληψη...

Η διαίρεση έχει εσωτερικευτεί. Μοναδική παρουσία των συντρόφων, πέρα από εξαιρέσεις, είναι οι αλεξιπτωτιστικές παρεμβάσεις ή εκτροπές. Συνεχίζεται η απουσία από τις συνελεύσεις βάσης των εργαζομένων, η αδράνεια στους εργασιακούς χώρους, η ανοχή της διαχείρισης των αγώνων από αριστεριστές που δεν θέλουν να ξεπεραστούν τα αναιμικά συνδικάτα...

Μεταξύ των άνεργων και προσωρινών εκπαιδευτικών η αποφασιστικότητα μεγαλώνει, όμως η διαίρεση είναι επίσης παρούσα:

-Κατασκήνωση των αναπληρωτών έξω από το υπουργείο, αλλά και σπάσιμο των γραφείων του ΠΑΣΟΚ, μέσα σε γενικότερες άγριες διαθέσεις. Απέναντι στις υποσχέσεις του υπουργού για διορισμό 7000 αναπληρωτών, που θα έχουν συμπληρώσει 20 μήνες εργασίας, ακόμα και αν έχουν απουσιάσει από το διαγωνισμό. Απέναντι στις παράλληλες απειλές κατάργησης της μεταβατικής πενταετίας για διορισμό τους με την επετηρίδα, αν αντιδράσουν δυναμικά. Απέναντι

τερο επιλεκτικό και ανταγωνιστικό. Έτσι μετατρέπεται σε ένα διαρκές εξεταστήριο, θέλοντας να κάνει τους μαθητές πειθαρχημένους, ανταγωνιστικούς, εξεταστικευμένους, με τελικό στόχο την απόρριψη χιλιάδων απ' αυτούς είτε στο Ενιαίο Λύκειο ή με την κατάργηση των ΤΕΛ και ΕΠΛ και τη δημιουργία των ΤΕΕ, που θα είναι αποθήκες ανέργων. Με το νέο τρόπο «κατάρτισης» και αξιολόγησης των μαθητών θέλουν να διαμορφώσουν τον ανταγωνιστικό, ευέλικτο, απασχολήσιμο που θα πρέπει από νωρίς να μάθει τη θέση του στην κοινωνική ιεραρχία. Γι' αυτό η κατάργηση του νόμου αφορά άμεσα όλους τους μαθητές και τους εργαζόμενους γονείς. Γι' αυτό η απάντηση σ' αυτή την πολιτική πρέπει να είναι ενιαία, πανεκπαιδευτική, αλλά και συνολική από την μεριά της κοινωνίας.

Άλλωστε συνολική είναι και η επίθεση της κυβέρνησης ενάντια στους εργαζόμενους, συνολική είναι η πολιτική της λιτότητας, της ανεργίας, των ΜΑΤ και της τρομοκρατίας. Σε αυτά τα πλαίσια καλούμε όλους τους εργαζόμενους, τα εργατικά σψματεία, να σταθούν στο πλευρό μας σε αυτή τη μάχη, θεωρώντας ότι η παιδεία είναι υπόθεση όλης της κοινωνίας.

Απόσπασμα από προκήρυξη που μοιράζουν
Επιτροπές Εκπαιδευτικών Αδιόριστων και Φοιτητών που καλούν σε καταλήψεις των εξεταστικών κέντρων.

στο χάιδμα από τον τύπο «Μακάρι να το ξαναδεί [το διορισμό] μετά»- οι αναπληρωτές απαιτούν το διορισμό και των 18000, παραβλέποντας όμως την κατάσταση των υπόλοιπων άνεργων συναδέλφων τους. Όταν λοιπόν το υπουργείο δηλώνει ότι «Όλα τα ενδεχόμενα είναι ανοικτά αλλά μετά το διαγωνισμό» και «θα διοριστείτε όλοι μέσα στην προσεχή πενταετία», κρατάει μέχρι και την έσχατη ώρα, τη στιγμή της μεγάλης όξυνσης, το τελευταίο του χαρτί, την υπόσχεση για διορισμό και των 18000... για να τους βγάλει από τη μέση.

-Αδυναμία των άλλων, των ενταγμένων στην αριστερά, να απαντήσουν στις προκλήσεις του υπουργείου, που δεν είναι μόνο τα ΜΑΤ και οι δηλώσεις εντυπωσιασμού («Ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ θα διεξαχθεί κανονικά καθώς έχουμε λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα») αλλά και ορθολογικότερες δηλώσεις του τύπου: «το εκπαιδευτικό μας σύστημα, η δομή του και η οργάνωσή του είναι πλέον ξεπερασμένα από τις εξελίξεις (...) η μάχη της ανάπτυξης και του ουσιαστικού εκσυγχρονισμού θα δοθεί με κύριο όπλο μια δυναμική παιδεία» ή «με τα νέα μέτρα της κυβέρνησης σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και ιδιαίτερα με τη διεύρυνση της τριτοβάθμιας (Προγράμματα Σπουδών Επιλογής [ΠΣΕ]- Ανοικτό Πανεπιστήμιο - αύξηση εισακτέων) κρίνεται περπτή η λειτουργία ιδιωτικών ανώτατων ιδρυμάτων».

Οι εκπαιδευτικοί έχουν αποφασίσει απεργία για τις 11 και 12 Ιούνη. Και ενώ η ΟΛΜΕ θεωρεί πως «τέθηκαν εκτός εκπαιδευτικής κοινότητας οι 20 πανεπιστημιακοί της επιτροπής των εξετάσεων του ΑΣΕΠ» και πως στηρίζει τις οποιεσδήποτε πρωτοβουλίες των πρωτοβάθμιων ΕΛΜΕ, ένας αριθμός από τοπικές επιτροπές λειτουργεί ήδη, χωρίς ωστόσο να έχει αναλάβει την αποκλειστική διαχείριση του αγώνα για να διασφαλίσει την αυτονομία του.

Να συγκρουστούμε στους δρόμους, να καταλάβουμε τα εξεταστικά κέντρα και, σε συνελεύσεις που θα γίνουν μέσα σ' αυτά, να γενικεύσουμε την αντίσταση.

Να σαμποτάρουμε το διαγωνισμό, σαν ένδειξη αδιάλλακτης αντιπαράθεσης με τα σχέδια της εξουσίας.

Β.Ε.

Υ.Γ.: Μαθαίνουμε ότι τα εξεταστικά κέντρα στην Αθήνα θα εγκατασταθούν στις πιο ελεγχόμενες περιοχές, εκεί όπου οι ΕΛΜΕ πήραν αποφάσεις για λιγότερο δυναμικές ενέργειες (: Οδός Θεσσαλίας και Μακεδονίας, Βριλήσσια, Λεωφόρος Ειρήνης 34, Πεύκη, Μεγάλου Αλεξάνδρου 125, Μαρούσι, Κύπρου 4, Παπάγου, Νεαπόλεως 5 Αγία Παρασκευή, και, πιθανώς, 2ο Λύκειο Αργυρούπολης και «Θουκυδίδειο» στον Άλμο) και οι αρχές ζητούν εθελοντές επιτηρητές από τις τοπικές ΕΛΜΕ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στους/στις ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ

Με τις αρχές της δεκαετίας του '90 στην Ελλάδα δημιουργήθηκε ένα πρωτοφανές κύμα μεταναστών και προσφύγων. Ένα κύμα που προκλήθηκε από την ολοκληρωτική εξαθλίωση του Τρίτου κόσμου και την κατάρρευση του "υπαρκτού σοσιαλισμού". Χιλιάδες άνθρωποι, εξαθλιωμένοι από τις κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνθήκες που επικρατούσαν στη χώρα τους, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τον τόπο τους, να διασχίσουν χιλιάδες χιλιόμετρα κάτω από αντίξοες συχνά συνθήκες, να γίνουν θύματα των σύγχρονων δουλεμπόρων, να αντιμετωπίσουν τη βία των συνοριακών φυλάκων, τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, προκειμένου να εγγυηθούν στους εαυτούς τους πρώτα απ' όλα, την επιβίωση πουλώντας το μόνο εμπόρευμα που έχουν στη διάθεση τους, την εργασιακή τους δύναμη και πολλές φορές και τον ίδιο τους τον εαυτό.

Στις χώρες "υποδοχής" τους οι μετανάστες αποτελούν το πιο εκμεταλλεύσιμο κομμάτι της κοινωνίας. Αναγκασμένοι πολλοί από αυτούς να ζουν εκ των προτέρων στην παρανομία, να δουλεύουν πολύ περισσότερο και να πληρώνονται πολύ λιγότερο από τους ντόπιους και να αντιμετωπίζονται ως υπαίτιοι όλων των κακών της σύγχρονης καπιταλιστικής πραγματικότητας (ανεργία, εγκληματικότητα, υποβάθμιση βιοτικού επιπέδου κλπ.). Ενώ στην πραγματικότητα αυτοί είναι που βιώνουν την πιο αισχρή εκμετάλλευση από τους εργοδότες, την αυθαιρεσία και την καταστολή από το κράτος και τον κοινωνικό αποκλεισμό από μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας.

Ξέρουμε ότι οι ξένοι/ες εργάτες/τριες δεν προκαλούν την ανεργία -είναι τα θύματα της βιαιότερης εκμετάλλευσης. Οι ξένοι/ες δεν ευθύνονται για την υποβάθμιση της ζωής στις πόλεις. Οι ξένοι/ες είναι απλώς ο αποδιοπομπαίος τράγος της όλης υπόθεσης, γιατί για όλα αυτά ο κύριος υπαίτιος είναι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, που είτε έχουμε επιλέξει, είτε έχουν επιλεγεί για μας από τους κυβερνώντες.

Ζούμε και μεις στην ίδια πόλη, αντιμετωπίζουμε τη βαρβαρότητα, την καταστολή, την εκ-

μετάλλευση από εργοδότες, κράτος. Παρόλο που βρισκόμαστε σε καλύτερη θέση από τους ξένους/ες στη χώρα μας, για τους οποίους/ες μεγάλο μέρος της κοινωνίας πιστεύει ότι παίρνουν τις δουλειές και είναι εγκληματίες, αγωνιζόμαστε όλοι για επιβίωση.

Η ύπαρξη μεγάλου αριθμού από μετανάστες/τριες στην Ελλάδα εδώ και χρόνια είναι πλέον πραγματικότητα, όπως και η προσπάθεια περιθωριοποίησής τους από την κοινωνική ζωή, η απομόνωση που τους επιβάλλεται, η προσπάθεια εγκληματοποίησής τους. Οι ξενοφοβικές τάσεις συνειδητά καλλιεργούνται σε καθημερινή βάση από τα Μ.Μ.Ε. ενάντια στους οικονομικούς πρόσφυγες. Αυτή η πλύση εγκεφάλου αποτελεί ξεκάθαρα επιλεγμένη πολιτική.

Οι Έλληνες/ίδες μετανάστες/τριες που στις προηγούμενες δεκαετίες χτίσανε κυριολεκτικά το μεταπολεμικό οικονομικό θαύμα στις αναπτυγμένες δυτικές χώρες είναι σήμερα απ' τους πιο εθνικιστικούς και ξενοφοβικούς λαούς απέναντι στους μετανάστες στη δική τους χώρα, σε όσους/ες βρίσκονται σήμερα στη θέση που ήταν πριν εκείνοι/ες.

Βρισκόμαστε εδώ γα να δηλώσουμε πως υπάρχουν άτομα που δεν επιτρέπουν στις συνειδήσεις τους να δηλητηριαστούν από το μικρόβιο του ρατσισμού και της ξενοφοβίας, που βλέπουν τους ξένους/ες ισότιμα και αλληλέγγυα ενάντια στην νεοφιλελεύθερη πολιτική και οικονομική πραγματικότητα.

Για να κάνουμε πραγματικότητα αυτά που πιστεύουμε πρέπει να σπάσουμε την απομόνωση. Σας καλούμε στην εκδήλωση που θα γίνει με μουσική και φαγητά, την Κυριακή 7 Ιουνίου, μετά τις 6.00μμ στο πάρκο της Κωνσταντινουπόλεως στην Ευαγγελίστρια. Ο σκοπός αυτής της εκδήλωσης είναι η αλληλογνωριμία σαν πρώτο βήμα επικοινωνίας μεταξύ μας.

Πιστεύουμε ότι έχουμε πολλά να μάθουμε ο ένας/μία από τον άλλον/η και ότι πολλές φορές αυτή η προσέγγιση είναι δύσκολη για πολλούς λόγους.

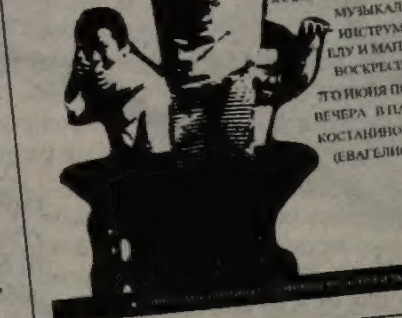
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
στους/στις μετανάστες/τριες
Πατρίδα μας όλη η γη,
αδέρφια μας της γης οι κολασμένοι

FESTË KUNDËR RRACIZMIT
Qëndrojmë bashkë me refugjatët
Vendi jonë është i gjithë bota

ВЧЕР ПРОТИВ РАЦИЗМА
СОЛИДАРНОСТЬ ЭМИГРАНТАМ
НАША РОДИНА ВСЕХ МЫХ
НАШИ БРАТЯ ВСЕ УГНЕТАЕМЫЕ

**ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΟΛΗ Η ΓΗ
ΑΔΕΡΦΙΑ ΜΑΣ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ**

★ Αντιξουσιαστές/τριες ενάντια στο ρατσισμό, τη ξενοφοβία και την εκμετάλλευση

Παλλαϊκής Άμυνας συνέχεια...

Το περίφημο νομοσχέδιο για την Παλλαϊκή Άμυνα, κατατέθηκε στο ελληνικό κοινοβούλιο, τη Δευτέρα το βράδυ. Το νομοσχέδιο κατατέθηκε με ορισμένες τροποποιήσεις και κάποιες αλλαγές σε σχέση με τη μορφή που παρουσιάσαμε στο προηγούμενο φύλλο. Οι αλλαγές αυτές κυρίως αφορούν την εμπλοκή περισσότερων φορέων στην οργάνωση της παλλαϊκής άμυνας, τη μείωση των προβλεπόμενων ποινών σε περίπτωση άρνησης συμμετοχής και την αύξηση του ορίου ηλικίας για τη συμμετοχή των γυναικών από 50 σε 60 χρονών.

Η κατάθεση του νομοσχεδίου συνοδεύτηκε και από δηλώσεις όσον αφορά το χρόνο και τον τύπο της εκπαίδευσης καθώς και τις περιοχές απ' τις οποίες θα τεθεί σε εφαρμογή. Ο χρόνος της εκπαίδευσης θα είναι 4 ημέρες και της πρακτικής εξάσκησης 4 ημέρες τον χρόνο. Ειδικότερα για τη συμμετοχή των γυναικών, ξεκαθαρίστηκε "...πως η εκπαίδευσή τους σε όλα θα 'χει επικουρικό χαρακτήρα...", επιβεβαιώνοντας ουσιαστικά ότι το γυναικείο φύλο είναι επικουρικό ακόμη και στον милитарισμό. Οι τροποποιήσεις στο νομοσχέδιο που κατατέθηκε δεν αλλάζουν το πνεύμα που διακατέχει το νομοσχέδιο αλλά το ενισχύουν αφού ουσιαστικά κάποιες απ' αυτές αποτελούν ανέξοδη λύση για τη μείωση των σημείων κριτικής που δέχθηκε από πρόσωπα της κεντρικής πολιτικής σκηνής.

ενώ με την ευρύτερη συμμετοχή φορέων εδραιώνεται η στρατιωτικοποίηση σε ένα ευρύτερο πλαίσιο των θεσμών της πολιτικής εξουσίας. Δεν είναι τυχαίο πως η κατάθεση του νομοσχεδίου στη βουλή γίνεται σε μια βολική, για την κυβέρνηση περίοδο, καθώς η ψήφιση θα γίνει(;) μέσα στο καλοκαίρι από κάποιο θερινό τμήμα της βουλής, χωρίς να υπάρξουν, λόγω διακοπών σημαντικές αντιδράσεις. Επίσης η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και οι όποιες αντιδράσεις των εργαζομένων παραγκωνίζουν απ' τη δημοσιότητα οποιαδήποτε συζήτηση γύρω από το νομοσχέδιο. Είναι μάλλον σαφές πως η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη. Η ήδη από καιρό δηλωμένη πολιτική βούληση της κυβέρνησης έχει υποθάψει την αποσπασματική αναβίωση προηγούμενων ανενεργών νομοθετικών διαταγμάτων περί πολιτικής άμυνας και προστασίας. Σε κάποιο νησί για παράδειγμα, στάλθηκαν χαρτιά σε κάποιον κάτοχο μοτοσικλέτας, που ανέφεραν που θα την πήγαινε σε περίπτωση επιστράτευσης. Κάποτε ήταν τα μουλάρια και τα άλογα. Σήμερα οι ίπποι των δικύκλων. Πάντοτε όμως τα μυαλά και τα κορμιά των ανθρώπων. Άλλοι καιροί, ίδια ήθη, που υπαγορεύουν διαρκή αντίσταση στα παιχνίδια της εξουσίας.

Ε.Κ.Ψ.

ΔΕΝ ΜΟΛΥΝΕΙ ΑΠΛΑ. ΣΚΟΤΩΝΕΙ...

Την περασμένη Παρασκευή, στο εργοστάσιο της TVX, έχασε τη ζωή του ο εργάτης Σταύρος Σαμαράς, όταν κατέρρευσε τμήμα της υπόγειας στοάς, όπου εκτελούσε εργασίες υποστήριξης. Τα μέτρα προστασίας και υγιεινής των εργαζομένων αποδείχθηκαν τελικά όμοια με εκείνα που λαμβάνει η εταιρεία για την προστασία του περιβάλλοντος, δηλαδή ανύπαρκτα. Έτσι εκτός από την πνευμονοκονίαση (που κατεβάζει το όριο ζωής στην περιοχή, στα 50-55 χρόνια), τώρα οι εργάτες των μεταλλείων, ξέρουν πια ότι έχουν να αντιμετωπίσουν και μία ακόμη απειλή για τη ζωή τους. Να αντιμετωπίσουν όμως, όχι με δάκρυα την απώλεια απλά ενός συναδέλφου, αλλά με κινητοποιήσεις την κάθε «απώλεια», δικαιωμάτων, ελευθεριών, αξιοπρέπειας, της ζωής. Όμως, της TVX, δεν ήταν

το μόνο εργατικό ατύχημα, ούτε θα είναι και τα τελευταία, αυτά της τελευταίας εβδομάδας. Έτσι, σε διάστημα τριών ημερών δύο εργάτες σκοτώθηκαν στην περιοχή της Ιωνίας Θεσσαλονίκης και στο Αιγίνιο Πιερίας και ένας νοσηλεύεται με σοβαρά εγκαύματα στο χέρι και το θώρακα. Ο 62χρονος (είπατε τίποτα για σύνταξη;;) Γ.Λ., καταπλακώθηκε από το εκφορτωτικό μηχανήμα με το οποίο εργαζόταν, στην εταιρεία οικοδομικών υλικών «Σκυρόδεμα Αιγινίου», ενώ με τον ίδιο τρόπο βρήκε το θάνατο και ο 46χρονος Α.Π., από κιβώτιο με πλακάκια που μετέφερε με μηχανήμα κλαρκ. Είχε προηγηθεί ένα ακόμη ατύχημα στις εγκαταστάσεις των «Χημικών Βιομηχανιών Βόρειας Ελλάδας», όταν μετά από υπερχειλίση δειγματολήπτη, έπεσε νιτρικό οξύ στο χέρι και το θώρακα του 42χρονου εργάτη Γ.Κ., με αποτέλεσμα να του προκαλέσει σοβαρά εγκαύματα.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 'Η ΑΤΥΧΗΜΑ, ΗΤΑΝ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ...

Δεν περνάει εβδομάδα που να μην διαψεύδονται φήμες για μικρή ή μεγάλη διαρροή ραδιενέργειας από τους «αρχαίους» αντιδραστήρες του βουλγαρικού σταθμού πυρηνικής ενέργειας, Κοζλοντούι. Μια τέτοια διάψευση έγινε και την περασμένη εβδομάδα από τον διευθυντή του σταθμού, Κρασμίρ Νικόλοφ, σε απάντηση βρετανικών εκπομπών και δημοσιευμάτων, που επικαλούνταν αξιωματούχους της βουλγαρικής κυβέρνησης. Σύμφωνα με τους βρετανούς, υπήρξαν δύο τεχνικές βλάβες, στη διάρκεια συντήρησης των δύο παλαιάς τεχνολογίας αντιδραστήρων του σταθμού, οι οποίες χαρακτηρίστηκαν ως επικίνδυνα ατυχήματα. Ο διευθυντής υποστήριξε ότι τα δύο περιστατικά ήταν απλώς βραχυκύκλωμα που σημειώθηκε από

TVΧελίξεις...

Οι μέρες πέρασαν πολύ γρήγορα, δεν καταφέραμε να κάνουμε τίποτα και έτσι τα δημοσιεύματα «πρωτοεμφανιζόμενων» δημοσιογράφων επανήρθαν και μάλιστα τηλεοπτικών για τη νέα επένδυση της TVX HELLAS GOLD, στον Στρυμονικό κόλπο και τη χωροθέτηση στην περιοχή Σκουριές. Έτσι λοιπόν, από άλλη αυτή τη φορά τοπική εφημερίδα, η καναδικών συμφερόντων πολυεθνική εταιρεία, μας πληροφόρησε ότι στα μέσα του Ιουνίου θα δημοσιοποιήσει την απόφασή της για τη χωροθέτηση της μονάδας παραγωγής χρυσού στη Χαλκιδική. Η νέα επένδυση της TVX αποκαλείται από την ίδια «έργο Ολυμπιάδας», κάτι που αποδεικνύει ότι η πολυεθνική δεν σκοπεύει να εγκαταλείψει το σχέδιο της για εργοστάσιο στα όρια της συγκεκριμένης κοινότητας. Κι όχι μόνο αυτό. Το «έργο Ολυμπιάδας» μεταξύ άλλων περιλαμβάνει τον εκσυγχρονισμό της υπάρχουσας μονάδας εμπλουτισμού, τη βελτίωση του μεταλλείου αλλά και την κατασκευή νέου εργοστασίου. Το μόνο -αν μπορούμε να το πούμε έτσι- θετικό, είναι ότι οι εργασίες κατασκευής θα αρχίσουν, σύμφωνα με την TVX πάντοτε, στις αρχές του 1999 με την προοπτική να έχουν ολοκληρωθεί στα τέλη του 2000. Η κατασκευή μονάδας στην περιοχή Σκουριές, έχει σκοπό την δημιουργία ενός νέου εργοστασίου το οποίο θα «ξεπλένει» το εξορυσσόμενο μέταλλευμα από το χώμα. Στο ίδιο δημοσίευμα η εταιρεία, διά της τοπικής εφημερίδας με τον «ιστορικό» τίτλο, αναφέρεται στα κέρδη όλων των προηγούμενων ετών, στις επενδύσεις που πραγματοποίησε στην περιοχή και την αναπτυξιακή πνοή που έδωσε, χρησιμοποιώντας και σε αυτό το δημοσίευμα παρελθοντικούς χρόνους όταν αναφέρεται στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην κατασκευή της μονάδας χρυσού. Ενός αγώνα, ο οποίος, (όπως κι αυτός των αλληλέγγυων του) σιγά σιγά «εξφουσκώνει» επικίνδυνα, κάτω από την πίεση του σχεδίου Καποδίστριας και των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών του Οκτωβρίου. Ενός αγώνα, που ίσως να ήρθε η ώρα του να διεξαχθεί από τους ανθρώπους της βάσης και για τον οποίο ήρθε η ώρα να δοθεί αλληλεγγύη πέρα κι έξω από μικροπολιτικά συμφέροντα και ιδεολογικές αγκυλώσεις. Τώρα, που οι «αλεξιπτωτιστές» της αλληλεγγύης αποτελούν πια παρελθόν και προσπαθούν να κάνουν «ρίψεις» σε άλλους χώρους.

Σ.Κ.

λάθος του προσωπικού στον αντιδραστήρα 1, με αποτέλεσμα να σκάσει ένας αγωγός. Καθηγητής πυρηνικής φυσικής του Α.Π.Θ., χαρακτήρισε τα παραπάνω «ασημαντο επεισόδιο, που δεν πήρε έκταση», λέγοντας μάλιστα σε τοπική εφημερίδα ότι «η κλίμακα στα πυρηνικά ατυχήματα αρχίζει από το 0 και φτάνει στο 7, όπως αυτό του Τσερνομπίλ. Τα ατυχήματα από το 0 έως το 3, ονομάζονται επεισόδια, και αυτό στο Κοζλοντούι ήταν ένα επεισόδιο βαθμίδας 0».

Ωστόσο επεισόδιο ή ατύχημα, ανθρώπινο λάθος ή παλαιότητα τεχνολογίας, δεν έχουν καμία απολύτως σημασία, αφού διαρροή ραδιενέργειας υπάρχει και αλλάζει μόνο η ποσότητα που αυξομειώνεται...

Σ.Κ.

Μέσα στην κανονιστική οργάνωση της σχολικής ζωής, όπου τα σενάρια έχουν απριόρι στηθεί ερήμην των ενδιαφερομένων, η κεντρική πολιτική εξουσία μοιάζει να εκσυγχρονίζει το παραδοσιακό της πλαίσιο. Εισάγει καινοτομίες προκειμένου να θεραπεύσει δομικές της ελλείψεις, ανταλλάσσει ιδεολογήματα με παιδαγωγικές εμπειρίες ώστε να κατοχυρώνεται, διαγράφει από τον ορίζοντα την «αδήριτη αναγκαιότητα» της αυστηρότητας — διατηρεί όμως τον ασφυκτικό της έλεγχο —, εκπέμπει μηνύματα ασάφειας ή, αν όχι, συγκαλυμμένης αδιαφορίας σε πολλαπλά επίπεδα. Έχοντας ως ευαγγέλιο την ψυχολογία του αναπτυσσόμενου ατόμου, τα κίνητρα, τα ενδιαφέροντα και τις ανάγκες του, η εξουσία επαναφέρει το μαθητή στο προσκήνιο καθιστώντας τον μέτοχο και απροκάλυπτα συνυπεύθυνο ή καλλίτερα υπεύθυνο για την πορεία της μοίρας του. Ο δε ρόλος του εκπαιδευτικού προσαρμόζεται επίσης σε πιο αυστηρά πλαίσια που προσδιορίζει με απόλυτη σαφήνεια το σύστημα. Στο μοντέρνο σχολείο ο εκπαιδευτικός με δεδομένη τη συνεχή αξιολόγηση και τον σχεδόν παραληρηματικό εναγκαλισμό του από τις υποδείξεις των Αναλυτικών Προγραμμάτων χάνει εντελώς την οποιαδήποτε παιδαγωγική αξία που πρόσφερε η θέση του και μετατρέπεται σε ένα ψυχρό τεχνοκράτη, τελικό κριτή και αποτιμητή της ποιότητας του διαμορφούμενου προϊόντος. Οι ρόλοι λοιπόν επαναπροσδιορίζονται με πνεύμα πιο αποδοτικό και σύγχρονο, ενώ η συντήρηση του σχολικού θεσμού διαφυλάσσεται χωρίς απώλειες, όπως επίσης διαφυλάσσεται η αντίληψη-παραδοχή της κοινής γνώμης για τη χρησιμότητα του. Το μοντέρνο σχολείο των «ίσων ευκαιριών», της κοινωνικής ανόδου και της προσωπικής «δια βίου εξέλιξης» είναι πλέον πραγματικότητα.

Το σχολείο αξιολογεί, διαφοροποιεί, παιδεύει την πελατεία του, τη μυσταγωγεί στο κοινωνικό παιχνίδι όπου «ο καθένας θα πάρει τη θέση που του αξίζει», σύμφωνα με τους νόμους της φρονιμάδας, της εργατικότητας καθώς και την, αρμόζουσα για τα κοινωνικά δεδομένα, οικογενειακή ανατροφή. «Των φρονίμων τα παιδιά», παιδιά σοβαρά, με αντίληψη, μη σκηνρά, με υψηλά κίνητρα επιτυχίας, επωμίζονται με υπευθυνότητα τη λογική του σχολείου και εκείνο τ' ανταμείβει. Αντίθετα, «οι μαθητές που δεν επέλεξαν σωστά τους γονείς τους», που δεν αποτίμησαν ορθά «την ταξική και γεωγραφική τους θέση» κρίνονται ως ά-

Παθολογία του σχολείου

Τον Ιούνιο του 1971 βλέπει τα φώτα της δημοσιότητας ένα βιβλίο με τον προκλητικό και εξίσου παρακινδυνευμένο τίτλο «Το σχολείο είναι νεκρό». Συγγραφέας του βιβλίου ήταν ο Ε. Ράιμερ στενός συνεργάτης του ήδη γνωστού από τις ριζοσπαστικές και αμφιλεγόμενες θέσεις πάνω στο ίδιο θέμα Ι. Ιλits. Στο βιβλίο του ο Ράιμερ, πλήρως ευθυγραμμισμένος με τη συλλογιστική που είχε αναπτύξει προθύστερα ο Ιλits σχετικά με τα σχολεία (βλ. Αποσχολοποίηση της κοινωνίας, Κοινωνία δίχως σχολεία) υποστηρίζει ότι τα σχολεία σε όλο τον κόσμο έχουν αποτύχει στους βασικούς στόχους που είχαν θέσει οι εισηγητές της καθολικής εκπαίδευσης από τον 19ο ήδη αιώνα. Τα σχολεία, λέει ο Ράιμερ, «ως θεσμικά συστήματα διανομής αξιών» είναι ανίκανα να προσαρμοστούν στις νέες συνθήκες που επιβάλλουν η κυβερνητική και η επανάσταση υψηλής τεχνολογίας, βαπτίζονται άρδην δυσκίνητα και γραφειοκρατικά και κρίνονται αδύναμα να παρακολουθήσουν τις εξελίξεις. Είναι δε τόσο ριζικές οι αλλαγές που επιφέρει η τρίτη βιομηχανική επανάσταση στη δομή των μοντέρνων κοινωνιών που, όπως διαπιστώνει ο Ράιμερ, οποιαδήποτε προσπάθεια μεταρρυθμιστικού χαρακτήρα πάνω στο ισχύον σύστημα εκπαίδευσης θα πέσει με μαθηματική ακρίβεια στο κενό. Δεν χωράνε επομένως ούτε ρεφορμιστικές ούτε και ριζοσπαστικές λύσεις. Τα σχολεία πρέπει να καταργηθούν και οι εκπαιδευτικοί θεσμοί πρέπει να λάβουν νέα μορφή και νέο περιεχόμενο.

Οι κατηγορηματικές σχεδόν απόλυτες αυτές θέσεις όπως ήταν φυσικό προκάλεσαν θύελλα αντιδράσεων. Τόσο η συντηρητική δεξιά όσο και η μαρξιστογενής αριστερά έσπευσαν αμέσως να καταγγείλουν τις θέσεις του καλούμενου «κινήματος της αποσχολοποίησης» ως ανεδαφικές, ανεφάρμοστες, αντεπαναστατικές και επικίνδυνες. Έκτοτε τα αιτήματα της αποσχολοποίησης αντιμετωπίστηκαν περισσότερο ως ακαδημαϊκοί φιλολογικοί περιεχομένου υπόθεση, με απαξιωτικά μάλιστα χαρακτηριστικά, και σύντομα ξεχάστηκαν. Έπρεπε να περάσουν είκοσι περίπου χρόνια ώστε τα αιτήματα αυτά, τόσο με την επικουρία των τωρινών σχεδιασμών της κυριαρχίας πάνω στην δημόσια εκπαίδευση όσο και με τη μυωπική σχεδόν ανεδαφική και οπισθοδρομική αντίδραση της αριστεράς απέναντί τους, να επανέλθουν στο προσκήνιο με πρωτοφανή μάλιστα δριμύτητα και ένταση.

Για μια κοινωνία

καταργηθεί και ότι δεν είναι δυνατό να καθυστερήσει περισσότερο η διάλυσή του. Αυτό θα συμβεί κυρίως γιατί με την υφιστάμενη διάρθρωσή του αποβαίνει αντιπαραγωγικό και ιδιαίτερα δαπανηρό για την κυριαρχία. Με αυτό το δεδομένο αποκτά πλέον ιδιαίτερη σημασία η προσπάθεια να δοθεί στην κατάργηση αυτή μια ριζοσπαστική και όχι συντηρητική κατεύθυνση. Μια συντηρητική κατεύθυνση αποθεοποίησης του σχολείου, προειδοποιεί ο Ιλits, θα μπορούσε να οδηγήσει σε νέα κριτήρια απόδοσης για προνομιακή απασχόληση και προαγωγή και, κάτι πιο σημαντικό, για προνομίους πρόσβαση στα εργαλεία. Όπως επίσης ενδέχεται να κυριαρχήσουν οι «καλοπροαίρετοι» οργανισμοί της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Από την άλλη πλευρά, επισημαίνει, μ' έναν σχεδόν προφητικό τόνο, η αυξανόμενη επίγνωση εκ μέρους του κράτους, των εργοδοτών και της εκπαιδευτικής κλίμας ότι η διδασκαλία που βασίζεται σε κύκλους σπουδών με σκοπό την απόκτηση διπλώματος έχει κατασταθεί αδιέξοδη, θα τους έδινε τη δυνατότητα να απελευθερώσουν τα άτομα από την υποχρέωση να διαμορφώνουν τις προσδοκίες τους ανάλογα με τα οφέλη που προσφέρει ένα επάγγελμα και να αντικαταστήσουν την υποχρέωση αυτή με πολλαπλούς κύκλους κατάρτισης στη βάση μιας ευέλικτης αγοράς εργασίας ή, ακόμη χειρότερα, να καταργήσουν την κρατική-δημόσια χρηματοδότηση, εντάσσοντας τα σχολεία στις διαδικασίες της αγοράς. Και οι δύο λύσεις είναι περισσότερο ύπουλες και επικίνδυνες από τη διαφαινόμενη υποβάθμιση του σχολείου και το ίδιο αποτελεσματικές στη δικαιολόγηση του ταξικού αδιαφορισμού και της συσσώρευσης προνομίων και δύναμης.

Η πραγματική συμμετοχή αποτελεί κοινωνικά πολύτιμη γνώση. Αυτή απαιτεί μια συμμετοχή του μαθητή σε κάθε στάδιο της διαδικασίας της μάθησης, που να παρέχει όχι μόνο την ελεύθερη εκλογή για το τί πρόκειται να μάθει και πώς θα το μάθει, αλλά και ένα ελεύθερο προσδιορισμό από τον μαθητή των δικών του αναγκών σχετικά με τη ζωή και τη μάθηση. Ο κοινωνικός έλεγχος σε μια αποσχολοποιημένη κοινωνία θα μπορούσε να είναι πιο ήπιος από όσο στην τωρινή, όπου πολλοί άνθρωποι δοκιμάζουν ένα αίσθημα ανακούφισης όταν τελειώνουν το σχολείο. Με δεδομένα τα παραπάνω, ο Ιλits θέτει τέσσερες πολιτικές απαιτήσεις που θα μπορούσαν να αποτελέσουν τους άξονες για μια επαναστατική αποσχολοποίηση:

α) η αποθεοποίηση συνεπάγεται αντίστοιχα εγγύηση για ελευθερία στην εκπαίδευση. Αυτό σημαίνει νομική προστασία, κοινωνικό πρόγραμμα και αρχές για τη δημιουργία θεσμικών αλλαγών που να είναι το αντίθετο του σχολείου. Αυτό το θεσμικό πλαίσιο πρέπει να συνοδεύεται και από θετική αναγνώριση της ανεξαρτησίας τού ανθρώπου έναντι του σχολείου,

β) η αποσχολοποίηση πρέπει να είναι κοινωνικοποίηση της μάθησης και όχι αποτέλεσμα σχεδιασμών της αγοράς. Πρέπει να συνεπάγεται μια επιστροφή του ελέγχου από το κράτος στην τοπική κοινωνία και σ' ένα άλλο πιο χαλαρό και περισσότερο αυτόνομο από την κεντρική εξουσία σύστημα θεσμών. Ο μαθητής πρέπει να έχει εγγυημένη την ελευθερία του, να του εξασφαλίζεται η κατ' ιδίαν μάθηση με την ελπίδα ότι θα αναλάβει την ευθύνη να βοηθήσει και άλλους να αναπτυχθούν κι αυτοί ως ανεξάρτητα άτομα,

γ) σ' ένα αμέσως επόμενο στάδιο της αποσχολοποίησης πρέπει να διευκολυνθεί η πρόσβαση στα πράγματα, τους τόπους, τις διαδικασίες και τ' αρχεία. Για να εξασφαλιστεί η πρόσβαση αυτή είναι απαραίτητο να ανοίξουν οι χώροι στους οποίους παράγεται και δια-

Ο Ιλits πιστεύει ότι ο θεσμός του σχολείου εκπληρώνει την τριπλή λειτουργία, που ήταν γνώρισμα όλων των ισχυρών εκκλησιών κατά τη διάρκεια της ιστορίας: α) διαφυλάττει το μύθο της κοινωνίας, β) θεσμοθετεί τις αντιφάσεις του μύθου αυτού και γ) αποτελεί το χώρο όπου συντελείται το τελετουργικό της αναπαραγωγής και της μυθοποίησης της διάστασης ανάμεσα στην πραγματικότητα και το μύθο. Το σχολείο λοιπόν αποβαίνει παράλογο, είναι προβληματικό και η αμφισβήτηση της παιδαγωγικής προσφοράς του έχει από όλες τις πλευρές γενικευτεί, γιατί: α) η ισότιμη εκπαίδευση είναι από τα πράγματα οικονομικά ακατόρθωτη, όπως και το ιδεολόγημα της υποχρεωτικής εκπαίδευσης είναι και λογικά ακατόρθωτο, ενώ πολλές φορές η απόκτηση μιας ειδικότητας κοστίζει υπέρογκη χρηματοδότηση και, καμιά φορά, η απόκτηση του διπλώματος δεν έχει σχέση με μια χρήσιμη εργασία ή ειδικότητα, β) ενώ το σχολείο δίνει την εντύπωση ότι είναι ανοικτό σε όλους, είναι ανίκανο να δημιουργήσει εκείνες τις συνθήκες που θα ενθάρρυναν την ανοικτή και ερευνητική χρησιμοποίηση μιας ειδικότητας, κάτι που θα υποδήλωνε μια φιλελεύθερη εκπαίδευση. Ο κύριος λόγος γι αυτό είναι ότι το σχολείο είναι υποχρεωτικό και αποβαίνει σύστημα χάριν του συστήματος και μόνο. Όπως η διδασκαλία μιας ειδικότητας πρέπει ν' απελευθερωθεί από τον περιορισμό του σχολικού κύκλου, έτσι και η ελεύθερη εκπαίδευση πρέπει να αποδεσμευτεί από την υποχρεωτική παρακολούθηση. Άλλωστε οι πιο πολλές ειδικότητες μπορούν ν' αποκτηθούν και να βελτιωθούν με την άσκηση, αφού η ειδικότητα απαιτεί την επεξεργασία μιας καθορισμένης συμπεριφοράς, γ) η μάθηση δεν είναι προϊόν διδασκαλίας, αλλά μια ανθρώπινη δραστηριότητα που δεν έχει την ανάγκη χειρισμού από τρίτους. Είναι το αποτέλεσμα της ανεμπόδιστης και ελεύθερης συμμετοχής του ατόμου σε μια ουσιαστική για το ίδιο δραστηριότητα. Εάν το σχολείο αναγκάζει το παιδί να ταυτίσει την ανάπτυξή του με έναν λεπτομερή σχεδιασμό, έχει αποδειχτεί ότι οι περισσότεροι άνθρωποι μαθαίνουν καλύτερα με τη συμμετοχή. Έτσι, το σχολείο διαστρεβλώνει τη φυσιολογική τάση για μάθηση σε αίτημα για διδασκαλία. Το ανοικτό δίκτυο που προωθεί ο Ιλits μπορεί να πραγματοποιηθεί σε μια κοινωνία όπου η προσωπική δράση θα έχει μεγαλύτερη αξία από την κατασκευή αντικειμένων και το χειρισμό ανθρώπων. Σε μια τέτοια προοπτική η δημιουργική δράση εντάσσεται μέσα στις πιο επιθυμητές μορφές της σχολής.

Ο Ιλits, ήδη από τη δεκαετία του '70 προέβλεψε ότι το ισχύον εκπαιδευτικό σύστημα θα

Χωρίς σχολείο

μορφώνεται η γνώση. Πρόσβαση ακόμη και σε άτομα που μπορούν να διδάξουν την επιστήμη και την τέχνη τους και πρόσβαση στην εκμάθηση ικανοτήτων (για τον Ίλιτς η τελευταία είναι συνυφασμένη με τη χρήση των οργάνων και εργαλείων). Είναι ανάγκη να υποστηρίξουμε την ενσωμάτωση των επιστημονικών γνώσεων σε εργαλεία και εξαρτήματα που να είναι προσιτά στη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων.

δ) στις εκπαιδευτικές ευκαιρίες δεν εντάσσεται μόνο η πρόσβαση στα πρόσωπα, τα γεγονότα, τις καταστάσεις και τα εργαλεία, αλλά και η ισοτιμία, που είναι το μέσο με το οποίο η εκπαίδευση μεταφράζεται σε πολιτική διαδικασία και αυτή στη συνέχεια γίνεται συνειδητή προσωπική ανάπτυξη. Το άτομο αναπτύσσεται δημιουργικά και προσωπικά, μέσα στη διαλεκτική σχέση του όλου με το μέρος. Αυτή πάλι προϋποθέτει τα δικαιώματα της ελευθερίας του λόγου, του τύπου και του συνέρχαστε.

Ο ανοικτός εκπαιδευτικός θεσμός

Αν η κυριαρχία σχεδιάζει την κατάργηση του σχολείου, το ερώτημα που τίθεται επιτακτικά είναι πώς οι ριζοσπαστικές δυνάμεις θα απαντήσουν σ' αυτή την κατάργηση. Ο Ίλιτς προτείνει τα εξής: η αγωγή του παιδιού είναι ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα για να το εμπιστευθεί η κοινωνία στα χέρια του κράτους και του σχολείου. Η αγωγή πρέπει να τύχει πλατύτερου ενδιαφέροντος από τις κοινωνικές διαμεσολαβήσεις: συνδικαλιστικά σωματεία, ομίλους, τοπικούς συλλόγους, επαγγελματικές ενώσεις, διαδίκτυα. Επισημαίνει ότι πολλές δραστηριότητες όπως οι παραπάνω οργανώνουν εκπαιδευτικά προγράμματα. Είναι ανάγκη, τονίζει, ν' αναπτυχθούν ακόμη περισσότερο αυτές οι δραστηριότητες που οργανώνονται από φορείς της κοινωνίας των πολιτών, είναι όμως επίσης ιδιαίτερη ανάγκη ν' αποδεσμευτούν αυτές από τις απαιτήσεις της αγοράς.

Η οργάνωση των ατόμων που επιδιώκουν μια συνάντηση με βάση τα ενδιαφέροντα, τα κίνητρα, τις ικανότητες αποτελεί επείγουσα πρωτοταξία. Εδώ προτείνεται ένα δίκτυο που θα ενθάρρυνε αυτές τις συναντήσεις, π.χ. ο συγγραφέας ενός βιβλίου, ένας ειδικός επιστήμονας ή ένας τεχνίτης θα μπορούσε να συναντηθεί με όλους εκείνους που θα είχαν μια ειδική προσέγγιση στο ζητούμενο θέμα. Οι εκπαιδευτικές αυτές συναντήσεις θα μπορούσαν να διευκολυνθούν με ανάλογα πλαίσια, όπως χώροι προγραμματισμού και προστασίας.

Η συναλλαγή στο επίπεδο της ειδικότητας και η επικοινωνία των ανθρώπων βασίζονται στην άποψη ότι εκπαίδευση για όλους σημαίνει εκπαίδευση μέσω όλων. Η κινητοποίηση ολόκληρου του πληθυσμού μπορεί να οδηγήσει σε μια λαϊκή κουλτούρα. Έτσι, οι άνθρωποι θα σχιζόνταν λιγότερο πίσω από τα διπλώματα που απέκτησαν στα σχολεία και να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο των θεσμών. Για να εξασφαλιστεί αυτό οι άνθρωποι θα πρέπει να εκπαιδευτούν στην κοινωνική σημασία της εργασίας και τηςσχόλης με κριτήριο τη δυνατότητα που προσφέρουν για εκπαιδευτικές δραστηριότητες. Η εθελοντική συμμετοχή στην κατασκευή ενός δρόμου, ενός πάρκου ή ενός νοσοκομείου είναι το καλύτερο κριτήριο για την εκτίμησή τους ως κοινωνικών και εκπαιδευτικών αξιών. Η αντιστροφή του σχολείου, συμπληρώνει ο Ίλιτς, είναι δυνατή μόνο εάν στηριχτούμε σε μια αυτοϋποκαίνουμένη μάθηση.

Η αυτοϋποκαίνουμένη μάθηση

Ο Ίλιτς υποστηρίζει ότι τα σχολεία είναι ίδια σ' όλες τις χώρες, παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις τους, γιατί ο μύθος της αύξησης της παραγωγής και των διαφορών με-

θόδων κοινωνικού ελέγχου αναγνωρίζεται παγκοσμίως και απαιτεί την ομοιομορφία του συστήματος. Οποιοδήποτε αριστερό πολιτικό πρόγραμμα που δεν προτείνει ανοικτά την ανάγκη της κατάργησης του σχολείου είναι δημιουργία και δεν μπορεί να είναι επαναστατικό. Η απελευθέρωση της κοινωνίας, κι εδώ συμφωνεί πλήρως με τον Μπερνστάιν, θα επιτευχθεί μέσω μιας αντιστροφής της εκπαιδευτικής δομής. Μια τέτοια νέα εκπαιδευτική δομή θα πρέπει να αποβλέπει σε δύο βασικούς στόχους: α) να κάνει προσιτούς σε όλους που θέλουν σε οποιαδήποτε περίοδο της ζωής τους να μάθουν όλους τους διαθέσιμους πόρους και β) να δίνει τη δυνατότητα σε όλους που θέλουν να μεταδώσουν αυτά που ξέρουν να συναντούν εκείνους που αντίστοιχα θέλουν να μάθουν. Ο Ίλιτς θεωρεί ότι κανείς δεν πρέπει να υποκύψει σε διακρίσεις και προνόμια που στηρίζονται στην κατοχή ενός διπλώματος. Αυτό επαγωγικά σημαίνει ότι για το σύνολο του πληθυσμού θα έχει εξασφαλιστεί εγγυημένα ένα μίνιμουμ εισόδημα επιβίωσης. Η βάση του δικτύου που οραματίζεται θεμελιώνεται σε τρία βασικά πεδία ανταλλαγών της μάθησης. Αναλυτικότερα:

α) υπηρεσίες εκπαιδευτικών μέσων που διευκολύνουν την πρόσβαση στα πράγματα και την εύκολη πρόσβαση σε μέσα που είναι ειδικά κατασκευασμένα για εκπαιδευτικούς σκοπούς,

β) υπηρεσίες ανταλλαγής ειδικοτήτων επιτρέπουν στα άτομα να απαριθμήσουν τις ειδικότητες που διαθέτουν, τους όρους με τους οποίους είναι διατεθειμένοι να χρησιμοποιηθούν ως πρότυπα για να εκείνους που θέλουν να μάθουν αυτές τις ειδικότητες καθώς και τις διευθύνσεις τους. Εδώ μπορεί να βοηθήσει πάρα πολύ το διαδίκτυο,

γ) τα δίκτυα επικοινωνίας τα οποία θα επιτρέπουν στα άτομα να περιγράψουν αυτό που θέλουν να μάθουν με την ελπίδα να βρουν συντρόφους στις αναζητήσεις τους. Οι «φοιτητές» π.χ. θα εφοδιάζονταν με εκπαιδευτικά κουπόνια τα οποία θα τους έδιναν το δικαίωμα ιδιαίτερων συζητήσεων με τους «καθηγητές» της εκλογής τους, ενώ για το υπόλοιπο της μάθησης θα υπήρχαν διαθέσιμες βιβλιοθήκες, δίκτυα επαφής και μαθητείας. Η διαίτερη σημασία για το ζητούμενο θέμα είναι οι τοπικές κοινότητες, οι οποίες είναι περισσότερο ανοικτές για δημιουργική πολιτιστική ανταλλαγή.

Η ανάπτυξη της συντροφικότητας

Ο Ίλιτς θεμελιώνει τις προτάσεις του πάνω στις αξίες της συντροφικότητας και της αλληλοβοήθειας. Το νόημα αυτών των όρων βρίσκεται σε αντίθεση με τη θεσμοποιημένη παραγωγικότητα και την αντίστοιχη θέληση για εξουσία και δύναμη. Θεωρεί τη συντροφικότητα ως ατομική ελευθερία που πραγματώνεται

μέσα στην αμοιβαία αλληλεξάρτηση και αλληλεπίδραση και αποτελεί ουσιαστικά ηθική αξία. Η συντροφικότητα ελαττώνεται όταν αυξάνεται η παραγωγικότητα στην παροχή υπηρεσιών και προϊόντων και μεγεθύνονται οι πόροι ζωής. Όλα τα ετερόνομα πολιτικά συστήματα, ισχυρίζεται ο Ίλιτς, επιβάλλουν την παραγωγικότητα σε βάρος της αλληλεγγύης. Ο ίδιος προτείνει μια πολιτική η οποία θα επέβαλε το δικαίωμα του ανθρώπου να χρησιμοποιεί μόνο τα αγαθά που χρειάζεται και να εγγυάται ένα οικείο περιβάλλον στο οποίο όλοι θα έχουν πρόσβαση σε όλα τα πράγματα που είναι χρήσιμα για τη φροντίδα του εαυτού τους και των άλλων. Η σημερινή καπιταλιστική κοινωνία στηρίζεται στους ειδικευμένους παραγωγούς και την αυξανόμενη παραγωγικότητα που υποστηρίζει η δύναμη των πολυεθνικών και των μονοπωλίων. Κρίνει ότι για να έχει νόημα μια ριζοσπαστική πολιτική πρέπει να εγκαταλείψει τις διάφορες προσπάθειες διάσωσης θεσμών αλλά και να εμποδίσει εκείνες τις τάσεις των θεσμών που αποβλέπουν στη δυσλειτουργία της συντροφικότητας. Γι' αυτό η εκπαίδευση που βασίζεται στην έννοια κατανάλωση-παραγωγή είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Μια κοινωνία που ορίζει την εκπαίδευση ως εμπορεύσιμο αγαθό και ως μέσο κοινωνικής ανόδου, αποθαρρύνει τη μάθηση μέσα από τη συμμετοχή στην καθημερινή ζωή και δημιουργεί τις προϋποθέσεις για ένα περιβάλλον στο οποίο όλο και λιγότεροι έχουν πρόσβαση στα γεγονότα και εργαλεία που διαμορφώνουν τη ζωή τους.

Ο ίδιος θεωρεί τη σχολική εκπαίδευση ως το αήτοκα ρόφημα της προμηθεϊκής προσπάθειας του ανθρώπου, ενώ αντιλαμβάνεται ότι η προτεινόμενη εναλλακτική λύση πρέπει να αναμείνει την αναβίωση της επιμηθεϊκής φύσης του, την οποία δεν μπορούμε ούτε να σχεδιάσουμε ούτε και να παράγουμε. Αυτή αναφέρεται όχι στην ελπίδα του Προμηθέα αλλά στην ελπίδα του Επιμηθέα ο οποίος επιθυμεί την ικανοποίηση μέσα από μία διαδικασία που παράγει το δικαίωμα της καταξίωσης. Η επιβίωση της ανθρώπινης ζωής εξαρτάται από την αποκατάσταση της ελπίδας ως κοινωνικής δύναμης. Μέσα στο σκληρό και ανελέητο κυνικό σύμπαν της ρεαλιστικής πολιτικής ο Ίλιτς μάς καλεί να γίνουμε κοινωνοί ενός οράματος, να πραγματώσουμε το ανέφικτο γιατί αυτό είναι το μόνο ρεαλιστικό. Η αποθεοποίηση των αξιών και η άρνηση του σχολείου είναι πριν απ' όλα άρνηση και απαξίωση της κοινωνίας που το επιβάλλει και το υποστηρίζει.

Β.Λ.

νομοί και παράνομοι, ταραχοποιοί και τεμπέληδες, χωρίς «φυσική έφεση» για τα γράμματα, υφίστανται καθημερινώς και επαρκώς ένα είδος διωγμού με τη μορφή της ποινής ή της αδιαφορίας. Έτσι το σχολείο, πετώντας «την ήρα από το στάρι» μεταγράφει τα κοινωνικά κριτήρια σε σχολικά, εξαργυρώνοντας τη φιλοσοφία του σε δήθεν ουδετεροποιημένα ποσοτικά μεγέθη (βαθμοί) τα οποία βρίσκουν την τελική τους έκφραση στο πολωτικό δίπολο της κλασικής τυπολογίας της πελατείας του σχολείου «καλός-κακός μαθητής».

Το αστικό σχολείο, προϊόν και αποτέλεσμα της κοινωνικής δομικής βίας αρνείται στην πράξη την αυτοπραγμάτωση και αυτοκαταξίωση όλων των μελών του και ακρωτηριάζει στη θεωρία την ιδιαιτερότητα, τον αυθορμητισμό και τη συλλογική δράση. Άκαμπτο και βαθιά ιεραρχικό λειτουργεί με μοναδικό κριτήριο τη γνωστική επίδοση, ενώ αγνοεί επιδεικτικά όλες τις παραμέτρους που την προσδιορίζουν ως τέτοια: μορφωτικό κεφάλαιο, κοινωνικό-οικονομικό επίπεδο, ενδοοικογενειακές σχέσεις. Επιβάλλοντας την καταναγκαστική εργασία και την ταξινόμηση, είναι περισσότερο ένας μηχανισμός καταστολής και αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας και λιγότερο πνευματικό και μορφωτικό πείραμα.

Η αποτυχία του σχολείου ως εκπαιδευτικού θεσμού είναι πλήρης και συνολική. Σε μια εκμεταλλευτική κοινωνία υπάρχουν όρια στην πραγμάτωση της μόρφωσης... Είναι η κυρίαρχη τάξη, μέσω της εκπαιδευτικής της πολιτικής, που καθορίζει πόσοι και σε ποιους τομείς θα εκπαιδευτούν, το είδος και την ποσότητα των στελεχών που έχει ανάγκη στην εκάστοτε χρονική συγκυρία η αγορά.

Δικαίωμα στη μόρφωση έχουν όσοι είχαν την τύχη να βρεθούν προνομιοῦχοι συγχρόνως με τη γέννησή τους, εκείνοι στους οποίους ο οικογενειακός περίγυρος είχε ανοίξει τους δρόμους για την απόλαυση περισσότερων αγαθών και δικαιωμάτων. Αντίθετα, αποκλείονται από αυτή όσοι είχαν την ατυχία να γεννηθούν σε «ελλειμματικούς» κοινωνικούς χώρους, εκείνοι που βιώνουν την ταξική ανισότητα και τη γεωγραφική περιθωριοποίηση. Εκείνοι, τέλος, που χρησιμοποιούν μια γλώσσα που δεν ανταποκρίνεται στην επίσημη σχολική. Όλοι αυτοί γίνονται τα θύματα της λεγόμενης ισότητας των ευκαιριών.

Αλληλεγγύη στους 5 φοιτητές στην Τουρκία

Δεν είναι μόνοι τους!

Στο τέλος του 1995 και κατά τη διάρκεια του 1996 πραγματοποιούνται στην Τουρκία σημαντικές κινητοποιήσεις φοιτητών κι εκπαιδευτικών ενάντια στην ολοένα και αυξανόμενη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, την παρουσία και δράση των αστυνομικών-στρατιωτικών αρχών στους χώρους των πανεπιστημίων και την ποινικοποίηση των αγώνων εκείνων που αντιστρατεύονται την πολιτική του τουρκικού καθεστώτος. Οι κινητοποιήσεις αυτές είναι γνωστές και στους φοιτητές της Ελλάδας, αφού ανάλογος αγώνας γίνεται και εδώ ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και την επιβολή διδασκτρών, το δρόμο των οποίων "ανοίγει" ο νόμος 2525/97, ο νόμος Αρσένη. Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι η όποια ποινικοποίηση των αγώνων στην μία όχθη του Αιγαίου ή η προσπάθεια περιθωριοποίησης αντίστοιχων αγώνων στην άλλη, δεν πρέπει και δεν μας αφήνουν αδιάφορους/ες κι απαθείς.

Η ποινικοποίηση του αγώνα των φοιτητών στην Τουρκία κορυφώθηκε τον Απρίλιο του '96 όταν οι αρχές συνέλαβαν 8 φοιτητές που συμμετείχαν ενεργά σε πορείες, συγκέντρωση υπογραφών, γενικές συνελεύσεις και οι οποίοι, μαζί με πολλά άλλα άτομα, αρνούνταν να πληρώσουν τα επιβαλλόμενα δίδακτρα και μάλιστα ως ένδειξη διαμαρτυρίας είχαν αναρτίσει πανώ στο εσωτερικό του τουρκικού κοινοβουλίου που εναντιωνόταν στην ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Η κατηγορία όμως που τους αποδόθηκε ήταν η συμμετοχή σε παράνο-

μη ένοπλη οργάνωση και η "ρίψη αυτοσχέδιων βομβών μολότωφ", κατηγορία την οποία καταρρίπτουν τα υπάρχοντα στοιχεία και αποδεικνύουν ότι πρόκειται για μια καλοστημένη σκευωρία. Στη διάρκεια της πολύμηνης προφυλάκισης των 8 φοιτητών δεν έλειψαν τα σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια.

Στις 6/12/96 η απόφαση πάρθηκε και ανακοινώθηκε. Οι Αμέτ Ασκίν Ντογκάν, Οσγκούρ Τουφεξή, Μπουλέντ Καρακάς και Μετίν Μουράτ Καλιονσουγκίλ καταδικάστηκαν σε 18 χρόνια και 20 ημέρες. Ο Μαχμούτ Γιλμάζ καταδικάστηκε σε 12 χρόνια και 6 μήνες. Οι Νουρντάν Μπαϊσαχάν, Ντενίζ Καρτάλ και Ελίφ Καχιάογλου καταδικάστηκαν σε 3 χρόνια και 9 μήνες. Την Τετάρτη 18 Μαρτίου το εφετείο αποφάσισε την αθώωση των 8 με το αιτιολογικό ότι τα στοιχεία εναντίον τους ήταν ελλιπή. Ορίστηκε όμως νέα δίκη για τους πέντε πρώτους για τη Δευτέρα 18 Μαΐου, από το Δικαστήριο Κρατικής Ασφάλειας, και η συνέχιση της φυλάκισής τους μέχρι την διεξαγωγή της. Το δικαστήριο δεν έβγαλε απόφαση, κρατώντας έτσι για ακόμη ένα μήνα στη φυλακή τους πέντε φοιτητές, απόφαση η οποία θα ανακοινωθεί στις 17 Ιουνίου. Σε όλο το χρονικό διάστημα από τη σύλληψη των 8 φοιτητών μέχρι την τελευταία δίκη, πραγματοποιήθηκαν πορείες αλληλεγγύης στην Άγκυρα, την Κωνσταντινούπολη και άλλες μεγάλες πόλεις της Τουρκίας, κινητοποιήσεις στις οποίες ξέσπασαν επεισόδια με ταξί αστυνομίας και διαδηλωτών, με απο-

τέλεσμα 77 άτομα να συλληφθούν και 14 να τραυματιστούν.

Παράλληλα κάποιες κινήσεις συμπαράστασης και διαμαρτυρίας έγιναν τόσο στη Θεσσαλονίκη (παράσταση διαμαρτυρίας στο τουρκικό προξενείο, εκδήλωση, ενημερωτικά φυλλάδια, συγκέντρωση υπογραφών και ψηφίσματα που στάλθηκαν στην τουρκική κυβέρνηση) όσο και σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις κυρίως από επιτροπές αλληλεγγύης.

Είναι σαφές ότι η αλληλεγγύη μας δεν χαρακτηρίζεται με κανένα τρόπο από εθνική ιδιοτέλεια. Δεν χρησιμοποιούμε προσχηματικά την έλλειψη στοιχειωδών δικαιωμάτων στην Τουρκία, προς όφελος της Ελλάδας στο γνωστό διακρατικό ανταγωνισμό. Οι θεμελιώδεις αξίες και ελευθερίες έχουν διεθνιστικό περιεχόμενο -δεν νοούνται περιορισμένες σε ένα τόπο ή μια ιστορική συγκυρία. Ακριβώς επειδή είναι αδιανόητα τα όσα υφίστανται απ' το φασιστικό καθεστώς οι Τούρκοι, Κούρδοι και υπόλοιποι πληθυσμοί στην επικράτειά του, η συμπαράστασή μας είναι αυτονόητη, πλήρης και χωρίς εθνιστικές προλήψεις. Ούτε όμως η αλληλεγγύη μας είναι αφηρημένη, έξω από πρόσωπα και χώρες, δηλαδή ουτοπική. Μιλάμε, λοιπόν, ειδικότερα για πέντε Τούρκους νεολαίους (φοιτητές) που αυτή τη στιγμή παραμένουν στις τουρκικές φυλακές. Μιλάμε για ένα καθεστώς «ειδικής μορφής» -ποινικοποιεί ακόμα και το ξεδίπλωμα ενός πανό στο κοινοβούλιο, ή το γιορτασμό της Πρωτομαγιάς- και τ' αποτι-

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

• Τρίτη 16/6, 7.00 το απόγευμα, στην Καμάρα έκθεση αφίσσας και έντυπου υλικού.

Θα ακολουθήσει προβολή βίντεο στο αίθριο του Πολυτεχνείου, στις 10.00 μ.μ..

• Τετάρτη 17/6, 12.00 το μεσημέρι, μαζική παράσταση μπροστά από το τουρκικό προξενείο (στη Θεσσαλονίκη).

Η ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥΣ
ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

μά με 18 χρόνια φυλακής. Ο αγώνας μας (και ο δικός τους) δε θα σταματήσει εδώ, οι πρώτες νίκες πιθανόν να ανοίξουν το δρόμο και στις επόμενες. Ας μην ξεχνάμε ότι η αλληλεγγύη δεν τιμά μόνο αυτούς που την προσφέρουν, αλλά και αυτούς στους οποίους προσφέρεται. Ας μην τους ξεχνάμε λοιπόν!

Συσπείρωση Ανεξάρτητων
Αριστερών Σχημάτων
Και Αυτόνομων Ομάδων (Σ.Α.Α.Σ.Κ.Α.Ο.)

Πρωτοβουλία αντιεξουσιαστών
και αντιεξουσιαστριών

Η δεύτερη φάση της "ψυχιατρικής μεταρρύθμισης"

Διανύουμε εποχές που ο ψυχικός πόνος αυξάνεται καθημερινά μέσα στις ανασχηματιζόμενες αποξενωτικές κοινωνικές δομές. Μαζί αυξάνεται και η κοινωνική αναλγησία απέναντι σε όλους τους "διαφορετικούς", τους "παρεκκλίνοντες", απέναντι σε ξένους, πρόσφυγες, φτωχούς, άρρωστους, ανάπηρους και ψυχικά πάσχοντες. Η φύση του καπιταλισμού οδηγεί στην αβύσσου εξοστράκισμα, την ιδιότυπη, την παραίτηση και την εισβολή του ποταπού ως μέτρου των δεικτών της τηλεθέασης και ως στοιχείου της καθημερινότητας. Μια μίζερη ζωή, μια ατελείωτη επαναληπτικότητα της κοινοτυπίας. Μέσα σ' αυτές τις εποχές όλοι οι "διαφορετικοί" και όλοι οι ξένοι αφήνονται να βιώσουν τον πόνο τους αβοήθητοι, αποκλεισμένοι, με προσχήματα όπως η "επικινδυνότητα τους" και οι "περιορισμένες δαπανών". Οι εφημερίδες πέρσι γράφανε ότι σε ψυχιατρείο έξω από τη Μόσχα, οι ψυχασθενείς πέθαναν από την πείνα αφού πρώτα έφαγαν τα λουλούδια απ' τις γλάστρες. Αλλά και στη "Δύση" το δράμα των ψυχασθενών παίζεται σε πολλές πράξεις: στην Ολλανδία, έχει ψηφιστεί νόμος που επιτρέπει την ευθανασία. Ερευνάται η επέκταση της εφαρμογής αυτού του νόμου και σε ψυχικά πάσχοντες και διανοητικά καθυστερημένους, κάτω και από την πίεση των ασφαλιστικών εταιρειών που πληρώνουν τα νοσήλια. Στη Σουηδία στείρωσαν 60.000 άτομα μεταξύ 1934 και 1970 και λοβοτόμησαν επίσης πολλά ακόμα, γιατί θεωρήθηκαν διανοητικά καθυστερημένα και ψυχικά πάσχοντα, σαν "α-κοινωνικά" άτομα, για τη μικρότερη επιβάρυνση του λεγόμενου κράτους πρόνοιας "για να εξασφαλιστούν παροχές για τους πολλούς". Μια λογική που στις μέρες μας μεγαλουργεί, μέσα στα πλαί-

σια του νεοφιλελευθερισμού, με αποτέλεσμα να μετατρέπονται τα ψυχιατρεία σε χώρους όπου αναπτύσσεται "κατάσταση υπηρέτου κινδύνου για τους έγκλειστους", όπως αναφέρει και η έκθεση της ευρωπαϊκής επιτροπής ενάντια στα βασανιστήρια, κατά την τελευταία επίσκεψη αντιπροσώπων της στο Δαφνί, το μεγαλύτερο ψυχιατρείο των Βαλκανίων. Είναι αυτή η λογική που αντιμετωπίζει το ψυχικά διαταραγμένο άτομο, όχι σαν υποκείμενο της οδύνης του, με όλο το σεβασμό που αυτή επιβάλλει, αλλά σαν αντικείμενο ιατρικών και νοσηλευτικών "φροντίδων" που κι αυτές συρρικνώνονται όλο και περισσότερο για να μην έχουν υψηλό κόστος. Και φυσικά, η λογική αυτή καταλύει βάναισα τα κοινωνικά, νομικά και πολιτικά δικαιώματά των ψυχικά πασχόντων. Υπό το πρίσμα της λογικής αυτής, ανακοινώθηκε από τον υπουργό Υγείας, τον Οκτώβριο η "β' φάση της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης". Ένα νέο 10ετές πρόγραμμα, κόστους 3,5 δις με το όνομα "Ψυχαργός", που όπως αναφέρεται "...αποσκοπεί στην εξασφάλιση της παγίωσης και της περαιτέρω ανάπτυξης της μεταρρύθμισης του συστήματος ψυχιατρικής περίθαλψης στην Ελλάδα, η αλλαγή της οποίας ήταν αποτέλεσμα της εφαρμογής του κανονι-

σμού 815/84. Κύριο σημείο αναφοράς, αποτελεί η συνέχιση της αποασυλοποίησης με παράλληλη κοινωνική στήριξη των ψυχικά ασθενών με επίκεντρο την αποασυλοποίηση του ψυχιατρικού νοσοκομείου αττικής...".

Μπαίνουμε λοιπόν στην β' φάση, χωρίς όμως να ξέρουμε τι έγινε με την πρώτη. Η πρώτη φάση, όπως λένε άνθρωποι που δούλεψαν στη λεγόμενη ψυχιατρική μεταρρύθμιση, εκσυγχρόνισε τα άσυλα-κοιταστήρια εξωραϊζοντας τα (βαψίματα, υλικοτεχνική υποδομή), δημιούργησε κάποιες νέες δομές έξω απ' αυτά, οι οποίες τελικά κατέληξαν να γίνουν "μικρά άσυλα" και να λειτουργούν ανταγωνιστικά με τα υπάρχοντα. Επικράτησε "τεχνοκρατικό διαχειριστικό πνεύμα" που δεν ά-

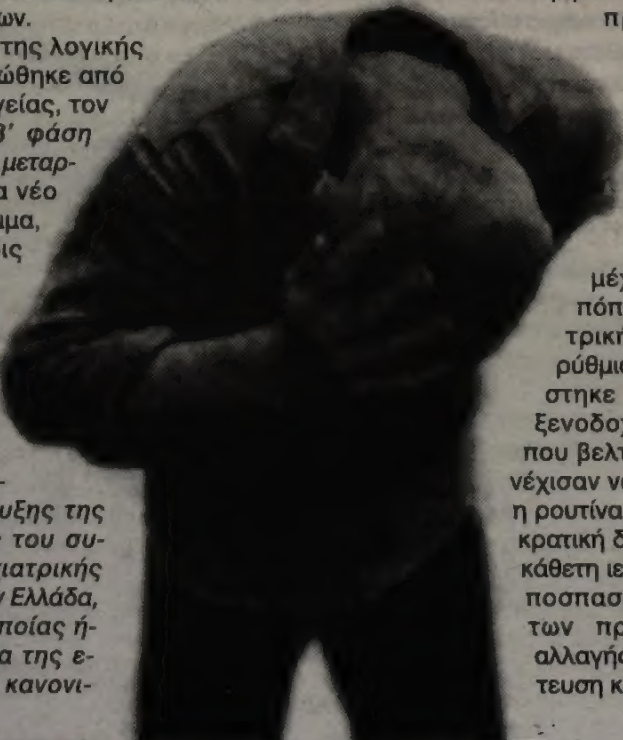
φησε να γίνει η πραγματική τομή στα ψυχιατρικά πράγματα. Και ειδικότερα για το Δαφνί, η μέχρι τώρα απόπειρα ψυχιατρικής μεταρρύθμισης περιορίστηκε βασικά σε ξενοδοχειακού τύπου βελτιώσεις. Συνέχισαν να υπάρχουν η ρουτίνα, η γραφειοκρατική διαχείριση, η κρατική ιεραρχία, η αποσπασματικότητα των προσπαθειών αλλαγής, η απογοήτευση και των λίγων

που αντιστέκονταν στις πιέσεις του ασύλου και της λογικής του.

Και όπως αναφέρει μέσα από το ΨΝΑ η Κατερίνα Μάσσα: «Όμως για ποια ψυχιατρική μεταρρύθμιση θα μπορούσε να γίνει λόγος σ' ένα σύστημα υγείας απ' το οποίο απουσίαζε εντελώς η πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας και το οργανωμένο κράτος πρόνοιας; Όλα αυτά τα χρόνια ο "μεταρρυθμιστικός" λόγος δεν διαφοροποιήθηκε από τον παραδοσιακό, ψυχιατρικό λόγο, κατά βάση ιατροκεντρικό, θετικιστικό, επικεντρωμένο στα συμπτώματα, την ταξινόμηση, τη διάγνωση. Ο λόγος για την ψυχιατρική μεταρρύθμιση περιορίστηκε στην κριτική του ασύλου και στην απουσία νέων δομών, αφήνοντας απ' έξω τον ψυχικά πάσχοντα, το πρόσωπο και την ιστορία του, τον φυσικό και τον κοινωνικό του χώρο, την αξιοπρέπεια και τα ανθρώπινα δικαιώματά του».

Το νέο πρόγραμμα "Ψυχαργός" έρχεται σε μια εποχή καταστροφής του λεγόμενου κοινωνικού κράτους πρόνοιας και της συνέχισης λειτουργίας των ασύλων σαν "αποθήκες αρρώστων". Για να υπάρξει κάποιο θετικό αποτέλεσμα πρέπει να βρεθούν οι άνθρωποι που μέσα από τη συλλογική δράση θα αρνηθούν την ίδια την ύπαρξη των ψυχιατρικών. Μια δράση με "αντί-ασυλιακή νοοτροπία και εκπαίδευση, με συγκρούσεις με τις δυνάμεις της συντήρησης και του ψυχιατρικού κατεστημένου, ενάντια σε κάθε εκδήλωση αυταρχισμού, αλαζονείας της εξουσίας, κάθετης ιεραρχίας, γραφειοκρατίας τεχνοκρατισμού και μικροψυχίας" μέσα από το χώρο της ψυχικής υγείας και μέσα από την κοινωνία.

Β.Ε. Θεσσαλονίκη

Αυστραλία: Η Patrick απειλεί με αυτοματοποίηση

Το αφεντικό της Patrick, Chris Corrigan, προκάλεσε ακόμη μια φορά τους εργαζόμενους της επιχείρησής του, απειλώντας ότι αν δεν υπάρξει σύντομα συμφωνία, θα αποσυρθεί από τις φορτοεκφορτώσεις πλοίων γενικά και θα κρατήσει μόνο τον τομέα των κοντέινερ, τον οποίο θα αυτοματοποιήσει πλήρως.

Στις φορτοεκφορτώσεις εκτός από τα κοντέινερ εργάζονται 500 από τους 1.400 υπάλληλους της Patrick και αποτελεί περίπου το 20% της συνολικής δραστηριότητας της εταιρίας. Ο περιορισμός στα κοντέινερ και η χρήση ρομπότ θα απαιτούσε μόνο ένα μικρό αριθμό χειριστών υπολογιστών για την εκτέλεση των εργασιών. Ο Corrigan είπε πως θα αποφασίσει μέσα σε ένα μήνα σχετικά. Συνδικαλιστές, πάντως, πιστεύουν πως πρόκειται μόνο για απειλή, καθώς η Patrick χρωστάει ήδη 270 εκατομμύρια δολάρια στις τράπεζες και είναι αμφίβολο αν θα μπορέσει να εξασφαλίσει τα απαραίτητα κεφάλαια για την αναδιάρθρωση των εργασιών της.

Στο μεταξύ, οι εργαζόμενοι έχουν επιστρέψει στα εργοστάσια, μετά τη δικαστική απόφαση που έκρινε την απόλυσή τους παράνομη (βλ. φ. 132), το εργασιακό καθεστώς όμως παραμένει αβέβαιο. Η Patrick έχει προτείνει περικοπή των μισθών κατά 40% και άρση της μονιμότητας των εργαζόμενων, προτάσεις που η MUA, συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζόμενων στα λιμάνια, θεωρεί απαράδεκτες.

Άλλη εξέλιξη αυτής της εβδομάδας ήταν η οδηγία της κυβέρνησης προς τους υπουργούς και τα στελέχη της να μην απαντούν σε καμία ερώτηση σχετικά με την υπόθεση, με τη δικαιολογία ότι εκκρεμεί η μήνυση της MUA κατά της κυβέρνησης για συννομιμία με τη διοίκηση της Patrick. Ο εκπρόσωπος της κυβέρνησης στη γερουσία, μάλιστα, αρνήθηκε να απαντήσει ακόμη και στην ερώτηση ποιοι υπουργοί συμμετείχαν στην υποεπιτροπή για τις μεταρρυθμίσεις στα λιμάνια. Η επίσημη εκδοχή είναι πως έτσι διευκολύνεται το δικαστικό έργο, στην πραγματικότητα όμως είναι πως η κυβέρνηση έχει βρεθεί σε δύσκολη θέση, και ο κύριος υπεύθυνος για τις μεταρρυθμίσεις, Darren Gillespie, αναγκάστηκε να ζητήσει συγγνώμη από τη γερουσία, αφού αποκαλύφθηκε πως ψευδώς δήλωσε άγνοια για μια σειρά συναντήσεων κυβερνητικών στελεχών με αντικείμενο τις μεταρρυθμίσεις.

Γαλλία: Νέες κινητοποιήσεις των «χωρίς χαρτιά»

Στις 31 Μαΐου, περίπου 150 μετανάστες χωρίς άδεια παραμονής κατέλαβαν μια εκκλησία στο Παρίσι, ζητώντας να τους αναγνωριστεί το δικαίωμα να μείνουν στη Γαλλία. «Θα μείνουμε εδώ μέχρι να μας δώσει η κυβέρνηση άδειες παραμονής», δήλωσε εκπρόσωπος των καταληψιών, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι κινεζικής ή κουρδικής καταγωγής, αν και περιλαμβάνονται και αρκετοί από αφρικανικές χώρες. Πρόσθεσε πως οι υπεύθυνοι της εκκλησίας έχουν δώσει τη συγκατάθεσή τους για την παραμονή της ομάδας στο κτίριο. Η αστυνομία περιορίστηκε στο να παρακολουθεί από απόσταση.

Η κατάληψη αυτή εντάσσεται, μαζί με άλλες καταλήψεις εκκλησιών σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας, σε μια νέα σειρά κινητοποιήσεων που ξεκίνησε με το τέλος της διορίας (διάρκειας ενός έτους) που είχε δώσει η κυβέρνηση στους «παράνομους» μετανάστες να υποβάλλουν αιτήσεις για νομιμοποίηση. Περίπου 150.000 μετανάστες ανταποκρίθηκαν, και ανακοινώθηκε πως θα νομιμοποιηθούν οι 70.000. Οι υπόλοιποι θα πάρουν εντολή από τις αρχές να εγκαταλείψουν τη χώρα, κάτι που δεν θεωρείται πιθανό να κάνει κανείς με τη θέλησή του. Ο υπουργός Εσωτερικών, Jean Pierre Chevènement, δήλωσε σχετικά στη βουλή, πως «Με βάση ανθρωπιστικά κριτήρια και το δικαίωμα μιας οικογένειας να ζει ενωμένη, δώσαμε άδεια παραμονής σε λίγο περισσότερους από 70.000

μετανάστες». Υπολογίζεται, πάντως, πως ο πραγματικός αριθμός των μεταναστών χωρίς άδεια παραμονής είναι σήμερα γύρω στο ένα εκατομμύριο.

Πριν από περίπου δύο χρόνια, η κυβέρνηση Ζυπέ πέρασε μια αυστηρή νομοθεσία σχετικά με τη νομιμοποίηση των μεταναστών στη Γαλλία, σύμφωνα με την οποία άνθρωποι που είχαν ζήσει στη χώρα πολλά χρόνια και είχαν κάνει οικογένειες, θεωρούνταν πια παράνομοι και έπρεπε να την εγκαταλείψουν, συχνά αφήνοντας πίσω τους άλλα μέλη των οικογενειών τους, π.χ. τα παιδιά τους που είχαν γεννηθεί στη Γαλλία και ήταν γάλλοι πολίτες. Ακολούθησε πογκρόμ απελάσεων, κυρίως με τσάρτερ προς αφρικανικές χώρες.

Οι μετανάστες, καθώς και οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, κινητοποιήθηκαν με καταλήψεις εκκλησιών, πιο γνωστή από τις οποίες αυτή του St Bernard στο Παρίσι, που εκκενώθηκε βίαια τον Αύγουστο του 1996, δημοσίων κτιρίων και άλλες ενέργειες. Το κίνημα των «χωρίς χαρτιά» κατάφερε να δημιουργήσει ένα ισχυρό μέτωπο ενάντια στα κυβερνητικά σχέδια για απελάσεις χιλιάδων μεταναστών.

Η κυβέρνηση Ζοσπέν, στην οποία συμμετέχουν κομμουνιστές και πράσινοι που αντιτίθενται στις απελάσεις, έδωσε στους μετανάστες το δικαίωμα να υποβάλλουν τα χαρτιά τους για άδεια παραμονής ώστε να εξεταστεί η κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Η προθεσμία έληξε στις 31 Μαΐου.

Μετά την Ινδονησία, η σειρά της Μαλαισίας;

Μετά την παραίτηση του Σουχάρτο από την προεδρία της Ινδονησίας (υπέρ του Γιουσούφ Χαμπίμπι, παιδικού φίλου του και στενότερου συνεργάτη του) ο μακροβιότερος αρχηγός κράτους στη Νοτιοανατολική Ασία είναι τώρα ο Μαχαδίν Μοχαμάντ, πρωθυπουργός της Μαλαισίας, που βρίσκεται σε αυτή τη θέση από το 1981.

Αυτή, όμως, δεν είναι η μοναδική ομοιότητά τους. Όπως κι ο Σουχάρτο, ο Μαχαδίν έχει να υπερηφανεύεται πως παρέλαβε μια παραπαίουσα οικονομία για να την κάνει ένα «τίγρη», με ετήσια αύξηση του Α.Ε.Π. γύρω στο 8%, από την οποία βέβαια ο μέσος πολίτης δεν ωφελήθηκε ιδιαίτερα. Το οικονομικό θαύμα, όμως, δέχτηκε σοβαρό πλήγμα από την ασιατική νομισματική κρίση. Το πρώτο τρίμηνο του 1998, το Α.Ε.Π. μειώθηκε κατά 1.7%, το πρώτο αρνητικό νούμερο από το 1985, ενώ σοβαρή μείωση υπήρξε και στην παραγωγή.

Η μαλαισιανή κυβέρνηση φημίζεται επίσης για το στενό έλεγχο που ασκεί στην αντιπολίτευση και τα μέσα ενημέρωσης, και έχει δεχτεί επικρίσεις για έλλειψη σεβασμού στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Οι πολιτικοί αντίπαλοι του Μαχαδίν υπογραμμίζουν πως οι κυριότεροι παράγοντες που οδήγησαν στην γενικευμένη κατακραυγή και εξαναγκασμό σε παραίτηση του Σουχάρτο ήταν ο νεποτισμός, η διαφθορά και η ρουσφετολογία που χαρακτήρισαν τη διακυβέρνησή του, στοιχεία που ισχύουν, έστω σε μικρότερο βαθμό, και για το μαλαισιανό ομόλογό του.

Παιδιά του Μαχαδίν είναι διευθυντές σε μερικές από τις μεγαλύτερες εταιρίες της χώρας, ενώ πρόσφατα η κρατική επιχείρηση πετρελαίου, Petronas, ανέλαβε τη σωτηρία της υπερχρεωμένης εταιρίας μεταφορών Konsortium Perkapalan Berhad (KPB), της οποίας κυριότερος μέτοχος είναι ο γιος του Μαχαδίν, Μιρζάν.

Οι κυβερνήσεις Σουχάρτο και Μαχαδίν έχουν παραδοσιακά στενούς δεσμούς, και κοινές θέσεις σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής. Το 1996, διεξάχθηκε στην Κουάλα Λουμπούρ, πρωτεύουσα της Μαλαισίας, συνδιάσκεψη με θέμα την κατάσταση στο Ανατολικό Τιμόρ. Μετά από παρέμβαση της Τζακάρτα, οι μαλαισιανές αρχές τη διέκοψαν και συνέλαβαν ή απέλασαν περισσότερους από εκατό αντιπροσώπους και μέλη του αυτονομιστικού κινήματος. Πέρσι, η Ινδονησία και η Μαλαισία με κοινό μέτωπο υποστήριξαν την εισδοχή της Βιρμανίας στην Ένωση Κρατών της Νοτιοανατολικής Ασίας (ASEAN), εν μέσω αντιδράσεων και πιέσεων για διέξοδο από τον αποκλεισμό της, εξαιτίας της ιδιαίτερα σκληρής χούντας που κυβερνά τη χώρα.

Μόλις μερικές μέρες πριν την παραίτηση Σουχάρτο, οι δύο αρχηγοί είχαν φιλική συνάντηση, και ενώ κορυφώνονταν οι ταραχές στην Ινδονησία, ο Μαχαδίν συμφώνησε να της χορηγήσει δάνειο ύψους 250 εκατομμυρίων δολαρίων, που θα ξεπληρωνόταν μόλις επαναλάμβανε το Δ.Ν.Τ. τη βοήθεια προς τη χώρα. Το δάνειο αυτό, ιδιαίτερα από μια χώρα που έχει πληγεί και η ίδια σοβαρά από τη νομισματική κρίση, ερμηνεύτηκε ως μια ύστατη προσπάθεια διάσωσης του καθεστώτος Σουχάρτο. «Χορηγούμε το δάνειο για να δείξουμε την υποστήριξη και την εμπιστοσύνη μας προς την ινδονησιακή κυβέρνηση, που πιστεύουμε ότι υλοποιεί τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις», δήλωσε τότε ο μαλαισιανός υπουργός Οικονομικών.

Η υποστήριξη, πάντως, προς την Ινδονησία, περιορίστηκε σε επίπεδο κορυφής. Χιλιάδες ινδονησιοί οικονομικοί πρόσφυγες που αναζήτησαν καλύτερη τύχη στη Μαλαισία απελάθηκαν με συνοπτικές διαδικασίες τους τελευταίους μήνες.

Την προηγούμενη εβδομάδα, οι γαλλικές αρχές υπαναχώρησαν τελικά στην απόφασή τους να απελάσουν δέκα μετανάστες από την Αλγερία και την Τυνησία, που είχαν μόλις εκτίσει ποινές στη φυλακή για διάφορα αδικήματα. Ανακοινώθηκε πως τελικά θα τους δοθεί άδεια παραμονής με αναστολή για ένα χρόνο. Οι δέκα έκαναν απεργία πείνας για πενήντα μέρες. Όλοι είχαν μεγαλώσει και περάσει σχεδόν όλη τη ζωή τους στη Γαλλία, ενώ κάποιοι από αυτούς ήταν παντρεμένοι με γαλλίδες και είχαν παιδιά με αυτές.

Ο Μποθα επιμένει

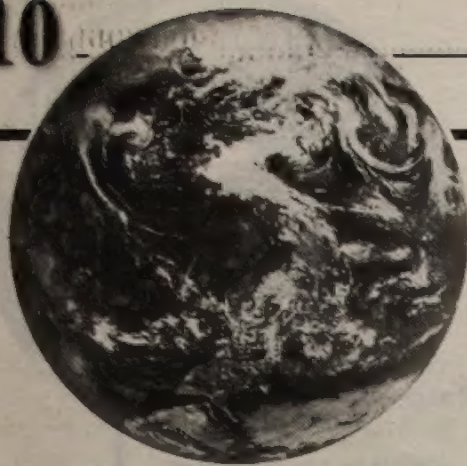
Την Δευτέρα, ο P.W. Botha, τελευταίος πρόεδρος του apartheid στη Νότια Αφρική, κατηγορήθηκε πως γνώριζε πολύ περισσότερα απ' όσα ισχυρίζεται πως ήξερε, σχετικά με τις δολοφονίες αντιρατσιστών αντιστατών του καθεστώτος, κατά τη διάρκεια που κυβερνούσε τη χώρα.

Οι αποκαλύψεις έγιναν κατά τη διάρκεια της δίκης του Botha για απειθεία, επειδή αρνείται να παρουσιαστεί και να καταθέσει στην Επιτροπή για την Αλήθεια και την Εθνική Συμφιλίωση, που ερευνά τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια του apartheid.

Ο Paul Van Zyl, γραμματέας της Επιτροπής και πρώτος μάρτυρας στη δίκη, αποκάλυψε πως ο Botha είχε προεδρεύσει σε συναντήσεις όπου συζητήθηκαν δολοφονίες αντικαθεστωτικών από κρατικές υπηρεσίες. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας, στο οποίο συμμετείχαν υπουργοί και ανώτερα στελέχη των υπηρεσιών ασφαλείας, είχε ενημερωθεί για σχέδιο εξόντωσης πολιτικών αντιπάλων του apartheid στην εξωτερική, στα πλαίσια του οποίου δολοφονήθηκαν αρκετοί άνθρωποι με επιστολές - βόμβες. Ο Van Zyl πρόσθεσε πως στα πρακτικά συνεδριάσεων του Συμβουλίου χρησιμοποιούνται συχνά λέξεις όπως «εξόντωση» και «εξουδετέρωση» σε σχέση με αντιφρονούντες, και γι' αυτό η Επιτροπή θέλει να ξεκαθαρίσει αν το Συμβούλιο Ασφάλειας έδωσε την άδεια για πολιτικές δολοφονίες. Ο Van Zyl παρουσίασε ακόμη στο δικαστήριο δεκάδες έγγραφα που εμπλέκουν τον Botha σε παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το 1978 ως το 1989 που βρισκόταν στην εξουσία.

Ο ίδιος ο Botha αρνείται κάθε συμμετοχή σε παράνομες ενέργειες, αρνείται να απολογηθεί για το apartheid και υποστηρίζει πως έχει να δώσει λόγο μόνο στο θεό για τις πράξεις του. Θεωρεί πως η επιμονή της Επιτροπής για την Αλήθεια και την Εθνική Συμφιλίωση να καταθέσει αυτοπροσώπως είναι απλά μια προσπάθεια να τον ταπεινώσει, ενώ δεν έχει καμία πρακτική αξία, αφού έχει παραδώσει υπόμνημα 1.700 σελίδων με απαντήσεις στις ερωτήσεις της Επιτροπής. Ο Van Zyl δήλωσε πως είναι πρόθυμος να αποσύρει την κατηγορία της απειθείας αν ο Botha αλλάξει γνώμη και καταθέσει.

Ο P.W. Botha έχει από τα χρόνια που βρισκόταν στην εξουσία το παρατσούκλι «ο μεγάλος κροκόδειλος», εξαιτίας της σκληρότητας που έδειχνε απέναντι στους αντιφρονούντες, κυρίως μαύρους βέβαια, 30.000 από τους οποίους έφτασαν να είναι φυλακισμένοι χωρίς κατηγορία.

Απολογισμός των πρώτων "ολυμπιακών αγώνων καταλήψεων"

Στις 24 Απριλίου πραγματοποιήθηκαν στη Λειψία της Γερμανίας οι "πρώτοι ολυμπιακοί αγώνες καταλήψεων". Στόχος ήταν να δοθεί μια απάντηση στην καταστολή των καταλήψεων που έχει πάρει σχεδόν ολοκληρωτικό χαρακτήρα στη Γερμανία τα τελευταία χρόνια, αλλά και για να προετοιμαστεί η απάντηση στη παγερμανική συγκέντρωση των νεοנazi που είχε εξαγγελθεί για την πρωτομαγιά (η οποία τελικά απαντήθηκε επιτυχώς από χιλιάδες αυτόνομους και αναρχικούς).

Τελικά, στους "πρώτους ολυμπιακούς" συμμετείχαν 600 με 1000 άτομα, ενώ μέσα σε 24 ώρες πραγματοποιήθηκαν περίπου 120 καταλήψεις (αν και αρκετές από αυτές ήταν σικέ). Ελάχιστες από τις καταλήψεις κατάφεραν να διαρκέσουν πάνω από το χρονικό όριο που θέτει η τοπική νομοθεσία της Λειψίας ώστε να αναγνωρίζονται επίσημα ως καταλήψεις. Ρεκόρ όμως πραγματοποιήθηκε και από την αστυνομία, η οποία συνέλαβε πάνω από 200 άτομα.

Ωστόσο, όλα τα γεγονότα επισκιάστηκαν από το θάνατο ενός καταλήψια, ο οποίος έπεσε από το μπαλκόνι ενώ προσπαθούσε να κρεμάσει πανό κατά τη διάρκεια της πραγματοποίησης μιας από τις καταλήψεις.

Στη θλίψη των καταλήψιων, προστέθηκε η απίστευτη ενέργεια της αστυνομίας της Λειψίας, η οποία ξεκίνησε προανάκριση ενάντια σε όσα άτομα βρίσκονταν τη στιγμή του θανάτου του καταλήψια στο κτίριο για "συναυτουργία σε ανθρωποκτονία". Τα media, από την άλλη μεριά, χαρακτήρισαν τον θάνατο ως "συνέπεια" των κινδύνων των καταλήψεων, προσθέτοντας πως έτσι κι αλλιώς η κατάληψη άδειων κτιρίων είναι ενέργεια παράνομη που οδηγεί σε ταραχή.

Εκπρόσωπος της αστυνομίας, αναφερόμενος στον θάνατο του καταλήψια, δήλωσε πως "αυτή είναι η κατάληξη" (!). Μικρός αριθμός από φίλους του νεκρού επιχείρησε να πραγματοποιήσει εκδήλωση στη μνήμη του στο σημείο όπου συνέβη το ατύχημα. Σαράντα ΜΑΤατζήδες τους εμπόδισαν και τελικά τους συνέλαβαν. Με αυτά τα δεδομένα, ο τελικός απολογισμός δεν μπορεί να είναι ικανοποιητικός.

Εξελίξεις στο Μεξικό

Σκληραίνει η στάση της μεξικάνικης κυβέρνησης απέναντι στους διεθνείς παρατηρητές

Μετά από τις αλλεπάλληλες απελάσεις διεθνών παρατηρητών, τώρα η μεξικάνικη κυβέρνηση εξαγγέλει νέα μέτρα για τον περιορισμό της παρουσίας παρατηρητών στο Μεξικό και ειδικότερα στην Chiapas. Σύμφωνα με τους νέους κανονισμούς που ανακοινώθηκαν από τον Alejandro Carrillo, συντονιστή του Εθνικού Οργανισμού Μετανάστευσης (INM), όσοι επισκέπτονται το Μεξικό ως παρατηρητές για τα ανθρώπινα δικαιώματα θα πρέπει να ειδοποιούν τις αρχές τουλάχιστον ένα μήνα πριν από την είσοδό τους στη χώρα, να ενημερώνουν επακριβώς για τα σχέδιά τους και για τα άτομα ή τις οργανώσεις με τις οποίες επιθυμούν να συναντηθούν και να ολοκληρώνουν τις εργασίες τους μέσα σε δέκα μέρες.

Όπως δήλωσαν εκπρόσωποι μεξικάνικων οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα, "σε περίπτωση σφαγών, όπως αυτές του Ακτεάλ και του Άγουας Μπλάνκας, η απαίτηση για ειδοποίηση 30 μέρες πριν από την έρευνα θα την καθιστούσε εντελώς αναποτελεσματική, αφού θα υπάρχει χρόνος για να αλλοιωθούν όλα τα στοιχεία", ενώ το χρονικό περιθώριο των 10 ημερών για την ολοκλήρωση της έρευνας "δεν είναι επαρκές για την πραγματοποίηση μιας πλήρους και αμερόληπτης έρευνας, αφού οι συγκεκριμένες περιοχές είναι δύσβατες και οι περισσότερες κοινότητες είναι απομακρυσμένες μεταξύ τους".

Η Διεθνής Αμνηστία αποδοκίμασε τους νέους κανονισμούς, λέγοντας πως "η ειδοποίηση 30 ημέρες πριν από την επίσκεψη απαγορεύει εκκρόακα σε υπερασπιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων και Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις να δράσουν αποτελεσματικά σε επείγουσες περιπτώσεις".

Συνεχίζεται η επίθεση ενάντια στους αυτόνομους δήμους

Στο μεταξύ, ο κυβερνήτης της Chiapas, Roberto Albores Guillen, ανακοίνωσε πως θα τεθεί σε εφαρμογή ένα σχέδιο αναπροσδιορισμού των δήμων στην πολιτεία, κύρια στις περιοχές που χαρακτηρίζονται από έντονη παρουσία των ζαπατίστας. Έτσι, μετά από τις επιθέσεις στους εξεγερμένους αυτόνομους δήμους ("17 Νοέμβρη", "Γη και Ελευθερία", "Φλόρες Μαγκόν", κλπ), η κυβέρνηση αναγγέλει τη δημιουργία 33 νέων δήμων στην "περιοχή της σύρραξης". Όπως δήλωσε ο Roberto Guillen, "δεν υπάρχουν πολλοί και διάφοροι τρόποι για τη δημιουργία δήμων στην Chiapas, υπάρχει μόνο ένας,

αυτός που προβλέπει το σύνταγμα. Επαναλαμβάνω ότι οι ενέργειες ανακήρυξης υποτιθέμενων αυτόνομων δήμων είναι αντισυνταγματικές και αποσταθεροποιητικές και προσβάλλουν την αξιοπρέπεια των τσιαπανέκων (...) με το νόμο στο χέρι θα υπερασπιστούμε τη νομιμότητα στην Chiapas".

Στον αυτόνομο δήμο Σαν Πέδρο του Τσεναλχό υπάρχει ένταση και κατάσταση επιφυλακής μετά τις πρόσφατες εξαγγελίες και τις επιθέσεις σε άλλους αυτόνομους δήμους. Στο Σαν Πέδρο έχουν συγκεντρωθεί κάτοικοι πολλών περιοχών, οι οποίοι εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους εξαιτίας της δράσης των παραστρατιωτικών συμμοριών.

Μπλόκο στο Τσεναλχό

"Από τις 10 Μάη βρισκόμαστε σε επιφυλακή και έχουμε δημιουργήσει ένα κορδόνι περιφρούρησης", "Βρισκόμαστε εδώ και περιμένουμε. Αν εισβάλουν οι άντρες της ασφάλειας και του στρατού, εμείς δεν θα έχουμε να πούμε κάπου για να κρυφτούμε, γιατί παντού γύρω μας υπάρχει στρατός. Έτσι, ούτε που σκεφτόμαστε να φύγουμε".

Αντιδράσεις στο Μεξικό

Την Κυριακή 31 Μάη ξεκίνησε από την Πόλη του Μεξικού το "καρβάνι αλληλεγγύης Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν", στο οποίο συμμετέχουν 300 άτομα, κύρια φοιτητές, από 8 διαφορετικά πανεπιστήμια, οι οποίοι μεταφέρουν περίπου 25 τόνους ρουχισμού, τροφίμων και φαρμάκων για τις κοινότητες της Chiapas. Την ημέρα της αναχώρησής τους, σε συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στην πλατεία του συντάγματος της μεξικάνικης πρωτεύουσας, ανακοινώθηκε πως για την 1η Αυγούστου σχεδιάζεται η πραγματοποίηση ενός μεγάλου καρβανιού, για να σπάσει ο κλοιός που σχηματίζεται από την κυβέρνηση γύρω από τις κοινότητες που υποστηρίζουν τον EZLN. Όπως τόνισε ο Javier Elorriaga, αυτό το καρβάνι "θα είναι μια απάντηση της κοινωνίας των πολιτών στην πορεία που πραγματοποιήσαν τον περασμένο χρόνο 1.111 εκπρόσωποι ζαπατιστικών κοινοτήτων προς τη μεξικάνικη πρωτεύουσα".

Επίθεση στον αυτόνομο δήμο Nicolas Ruiz

Την Τετάρτη 3 Απριλίου, 3.000 ένοπλοι (άντρες του μεξικάνικου στρατού, της ασφάλειας, της δικαστικής και της ομοσπονδιακής αστυνομίας και μέλη της παραστρατιωτικής συμμορίας "Los Chinchulines") επιτέθηκαν στον αυτόνομο δήμο Nicolas Ruiz. Πετώντας δακρυγόνα και πυροβολώντας, εισέβαλαν στα σπίτια του οικισμού, ξυλοκόπησαν τους κατοίκους, λήστεψαν και κατέστρεψαν και έφυγαν συλλαμβάνοντας 200 από τους 5.000 κατοίκους του αυτόνομου εξεγερμένου δήμου. Αυτή τη στιγμή παραμένουν στον οικισμό πάνω από 1.000 ένοπλοι κυβερνητικοί.

Χαιρετισμός των ζαπατιστικών κοινοτήτων στην 3η Διεπαιρωτική Συνάντηση (και 2η Παναμερικανική) στην Ουρουγουάη

24 Μάη του 1998

Σύντροφοι και συντρόφισσες της Ουρουγουάης,

Πρώτα απ' όλα, θέλουμε να σας χαιρετίσουμε, ελπίζοντας πως είστε όλοι καλά. Η χώρα σας, μας λένε, βρίσκεται στη νότια Αμερική. Δεν τη γνωρίζουμε, μας λένε όμως πως κι εκεί αγωνίζονται κι αντιστέκονται όπως κι εμείς και πως και σε αυτή την χώρα έχουν γεννηθεί πολλοί τίμιοι και θαραλέοι άνθρωποι.

Σύντροφοι και συντρόφισσες, σας γράφουμε εκ μέρους των αντιστεκόμενων ζαπατιστικών κοινοτήτων. Λάβαμε την πρόσκλησή σας για τη 3η Διεπαιρωτική και τη 2η Παναμερικανική που θα πραγματοποιήσετε τον Ιούλιο και τον Αύγουστο αυτής της χρονιάς. Οι σύντροφοι της CCRI δεν μπορούν να απαντήσουν στην πρόσκλησή σας, γι' αυτό ζήτησαν να το κάνουμε εμείς, πολίτες που εκπροσωπούμε τις κοινότητές μας.

Χαιρετίζουμε την προσπάθειά σας για να συνεχιστεί η δουλειά που ξεκινήσαμε όλοι μας, εσείς κι εμείς, οι ινδιάνικοι λαοί της Chiapas. Ελπίζουμε πως θα έχει επιτυχία και πως θα πάρει μέρος πολύς κόσμος

από την ήπειρό μας κι από όλο τον κόσμο. Εμείς, οι βάσεις στήριξης του EZLN, σας λέμε να προχωρήσετε με τη διοργάνωση της Συνάντησης στις ημερομηνίες που λέτε, σας ευχαριστούμε για τον ενθουσιασμό σας και σας στέλνουμε την υποστήριξή μας από τα βουνά του μεξικάνικου νότου.

Αυτή τη στιγμή, η κυβέρνηση του Μεξικού επιτίθεται στους αυτόνομους δήμους μας γιατί θέλει να τελειώσει με την αντίσταση και την ανυποταξία μας. Όμως εμείς είμαστε καλά οργανωμένοι και θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε σε όλες τις επιθέσεις. Μπορεί να γεμίσουν τις φυλακές με ινδιάνους ζαπατίστας, να συνεχίσουν να καίνε τα σπίτια μας και να σκοτώνουν συντρόφους μας, όμως η μεξικάνικη κυβέρνηση ξέρει πως εμείς δεν πρόκειται να παραδοθούμε ποτέ. Σας τα λέμε όλα αυτά, γιατί η κυβέρνηση συνεχίζει τις προσπάθειές της για να μας εξοντώσει, όμως ακόμα κι έτσι εμείς θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να ανταποκριθούμε στην πρόσκλησή σας και κάποιος από τους συντρόφους και τις συντρόφισσές μας θα ξανακαταφέρει να σπάσει τον κλοιό και να φτάσει σε εσάς. Αυτά είναι όλα. Σας στέλνουμε μια αγκαλιά από τους αντιστεκόμενους ινδιάνικους λαούς και σας ζητάμε να στέλνετε όλες τις πληροφορίες μέσω της Εθνικής Επιτροπής Διαμεσολάβησης (CONAI), μέσω της οποίας έφτασε σε εμάς και η πρόσκλησή σας.

Άντρες, γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι από τις ζαπατιστικές κοινότητες

Υ.Γ. Ξέρουμε πως είσατε μια μικρή ομάδα και από την πρόσκλησή σας καταλαβαίνουμε πως έχετε λίγα μέσα στη διάθεσή σας. Ξέρετε πόσοι ινδιάνοι ζαπατίστας είμασταν όταν ξεκινήσαμε αυτό τον αγώνα και πόσα μέσα είχαμε στη διάθεσή μας; Όλοι μας έλεγαν πως ήταν μια τρέλα και πως θα έπρεπε να περιμένουμε μια καλύτερη στιγμή... Γι' αυτό, το μόνο που μπορούμε να σας πούμε, είναι "εμπρός!".

Για τη συνάντηση της "A SEED"

Η συνάντηση της "A SEED" στη Βουλγαρία (βλ. ΑΛΦΑ φύλλο 134) θα πραγματοποιηθεί τελικά σε ξενώνα στα βουνά Πιρίν. Οι συμμετέχοντες θα συγκεντρωθούν στη Σόφια στις 4 Ιουλίου, όπου θα επιστρέψουν στις 12, για το τέλος της συνάντησης.

1998: η Ευρωπαϊκή Ένωση χρηματοδοτεί την κατασκευή εκατοντάδων χιλιομέτρων νέων αυτοκινητόδρομων, στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης κατασκευάζονται νέες πυρηνικά εργοστάσια, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, το Δ.Ν.Τ. και η Παγκόσμια Τράπεζα επιβάλλουν το νεοφιλελευθερισμό σε κάθε γωνιά του πλανήτη, οι πολυεθνικές πατεντάρουν γενετικά μεταλλαγμένα ζώα και φυτά, σε ολόκληρο τον κόσμο τα δάση

καταστρέφονται. Το καλοκαίρι του '98 θα είναι από τα θερμότερα, εξαιτίας των αλλαγών στο κλίμα. Δεν θα μπορούμε έτσι στη νέα χιλιετία! Έτσι ξεκινά η πρόσκληση της "A SEED" για τη συνάντηση.

Όσοι ενδιαφέρονται για τη συνάντηση, μπορούν να επικοινωνήσουν, μέχρι τις 12 Ιουλίου, στις ακόλουθες διευθύνσεις:

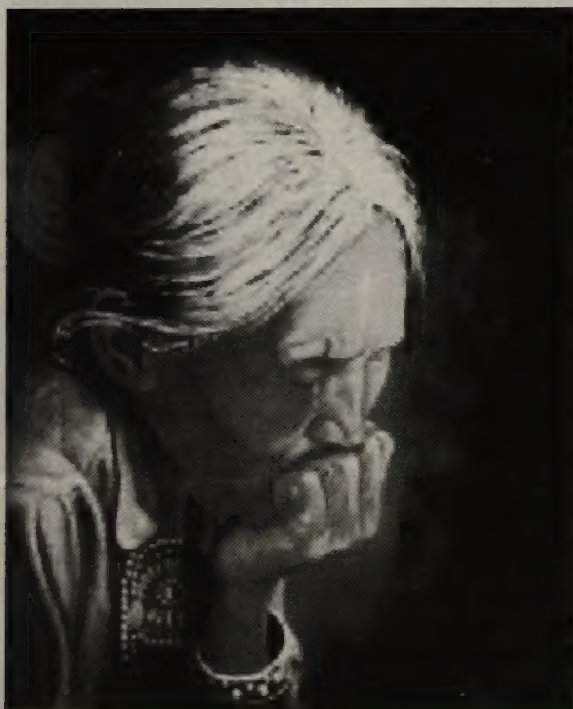
A SEED Europe
PO Box 92066
1090 AB Amsterdam
Netherlands
τηλ: 31-20-668-2236
fax: 31-20-665-0166
e-mail: aseedeur@antenna.nl
http://www.antenna.nl/aseed/

Leonard Peltier: 21 χρόνια μετά...

Το Μάη του 1977 οδηγήθηκε στις φυλακές υψίστης ασφαλείας ο αγωνιστής του AIM Leonard Peltier, καταδικασμένος για την ανταλλαγή πυροβολισμών, τον Ιούνιο του 1975, που προκάλεσε θάνατο δύο πρακτόρων του FBI. Ο Peltier καταδικάστηκε χωρίς να υπάρχουν σε βάρος του στοιχεία, μετά από σκανδαλώδη διαδικασία. Πρόσφατα, το συμβούλιο για τις αναστολές των ΗΠΑ αρνήθηκε την απελευθέρωση του Peltier και τη νέα εκδίκαση της υπόθεσής του. Για τις 26 Ιουνίου, ετοιμάζονται κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον Leonard Peltier, με κεντρική τη συγκέντρωση στην Ουάσιγκτον.

Τα γεγονότα του Pine Ridge

Στις 26 Ιούνιο του 1975, δύο πράκτορες του FBI που υποτίθεται πως πραγματοποίησαν μια έρευνα για έναν νεαρό Ινδιάνο που είχε κλέψει ένα ζευγάρι μεταχειρισμένες καουμπόυκες μπότες, εντόπισαν ένα αριθμό από άτομα σε ένα κόκκινο ημιφορτηγό. Αρχισε καταδίωξη η οποία κατέληξε σε ανταλλαγή πυροβολισμών, χωρίς να έχει διαπιστωθεί ποιοί πυροβόλησαν πρώτοι. Η κατάσταση εξελίχθηκε σε κανονική μάχη, στην οποία συμμετείχαν γύρω στους 30 Ινδιάνους, άντρες, γυναίκες και παιδιά και 150 άντρες του FBI, αστυνομικοί, σερίφηδες και η τοπική αστυνομία, γνωστή ως "GOON". Σκοτώθηκαν δύο ά-

ντρες του FBI κι ένας νεαρός Ινδιάνος ακτιβιστής. Αμέσως μετά, εκατοντάδες βαρείς οπλισμένοι πράκτορες του FBI πραγματοποίησαν έφοδο σε όλο τον Ινδιάνικο καταυλισμό, με τρόπο που χαρακτηρίστηκε από την Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των ΗΠΑ ως "βεντέτα σε πλήρη ανάπτυξη". Καμμία έρευνα δεν έγινε για τις συνθήκες θανάτου του νεαρού Ινδιάνου.

Η παγίδευση

Ο Leonard Peltier είχε από πριν χαρακτηριστεί από το FBI ως ηγετικό στέλεχος του AIM και ήταν στόχος του διαβόητου προγράμματος COINTELPRO της CIA που αποσκοπούσε στην "εξουδετέρωση" αγωνιστών μέσα από σκευωρίες, εφόδους και συλλήψεις. Ο Leonard Peltier ήταν βέβαιος πως δεν θα αντιμετώπιζε μια δίκαιη δίκη και ύστερα και από παρότρυνση των ηλίκωμένων της φυλής του, διέφυγε στον Καναδά. Εκεί συνελήφθη αργότερα, και εκδόθηκε στις ΗΠΑ με βάση χαλαρά στοιχεία, γεγονός που τώρα παραδέχεται και η κυβέρνηση των ΗΠΑ. Για τους φόβους είχαν αρχικά κατηγορηθεί τέσσερα άτομα. Οι δύο αθώωθηκαν, ενώ η κυβέρνηση απέσυρε τις κατηγορίες ενάντια στον τρίτο, για να επικεντρώσει "όλο το βάρος της ανακριτικής διαδικασίας στον Leonard Peltier", που τελικά καταδικάστηκε σε δις ισόβια. Ο δικαστής, που ήταν στημένος και είχε επιλεγεί από το FBI εξαιτίας των γνωστών του θέσεων ενάντια στους Ινδιάνους, αρνήθηκε να εξετάσει τα στοιχεία που προσκόμισε η υπεράσπιση. Επίσης αρνήθηκε να λάβει υπ' όψη του στοιχεία που προέκυπταν από τις απολογίες των συγκατηγορούμενων του Peltier, τα οποία οδηγούσαν στην αθώωσή του. Οι ένορκοι πείστηκαν από τους δικαστές πως αντιμετώπιζαν

την απειλή να εκτελεστούν από ελεύθερους σκοπευτές του AIM. Με λίγα λόγια, ο Leonard Peltier είχε καταδικαστεί πριν καν αρχίσει η δίκη.

Δεν υπάρχουν στοιχεία σε βάρος του Leonard Peltier

Η κυβέρνηση έχει σταδιακά αλλάξει την θεωρία της για το θάνατο των δύο πρακτόρων του FBI και σήμερα παραδέχεται πως στην πραγματικότητα δεν έχει ιδέα για το ποιός τους σκότωσε. Αυτό προέκυψε όταν, κατά της διάρκειας της κατάθεσης μιας έφεσης, ο δικαστής είπε στην υπεράσπιση πως η απόφαση ήταν, στην καλύτερη περίπτωση, προϊόν περιστάσεων. Η κυβέρνηση στη συνέχεια υποστήριξε πως ο Peltier δικάστηκε ταυτόχρονα και ως δράστης και ως συνεργός και για τη συνδρομή του στην τέλεση των αδικημάτων. Σύμφωνα με την τελική απόφαση του 8ου δικαστηρίου εξέτασης εφέσεων, η δίκη του Peltier και οι αιτήσεις για εφέσεις καθορίστηκαν από "ενέργειες" του FBI που περιλάμβαναν πίεση στους μάρτυρες, ψευδορκίες, κατασκευασμένα στοιχεία και την απόκρυψη στοιχείων που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από την υπεράσπιση. Το δικαστήριο χαρακτήρισε τους χειρισμούς του FBI ως "ξεκάθαρη καταχρηστική επέμβαση στην ανάλυση της δίκης. Πρόσφατα, ανακαλύφθηκε πως η υπεράσπιση είχε κάνει ένα αποφασιστικό λάθος κατά τη διάρκεια της υποβολής αίτησης για νέα δίκη. Συγκεκριμένα, η υπεράσπιση αποδέχθηκε την αρχική κατάθεση του Norman

Brown, ο οποίος όμως είχε ήδη ανακαλέσει την κατάθεσή του στη δίκη, δηλώνοντας πως ήταν προϊόν πιέσεων από το FBI. Σύμφωνα με τη νέα του κατάθεση, δεν είχε δει τον Peltier κοντά στα σώματα των νεκρών πρακτόρων.

Επίσης, προέκυψε πως και άλλοι πράκτορες του FBI βρίσκονταν ήδη στην περιοχή πριν από την ανταλλαγή πυροβολισμών, γεγονός που έρχεται σε αντίφαση με τις αρχικές καταθέσεις.

Αυτό αποκαλύφθηκε το Σεπτέμβριο του 1995, μετά την παρουσίαση συγκεκριμένων συνομιλιών, παρουσίαση που έγινε επίσημα στο γραφείο του γενικού εισαγγελέα της νότιας Ντακότα. Συγκεκριμένα, στις συνομιλίες αναφερόταν πως ήδη δύο μήνες πριν από την ανταλλαγή των πυροβολισμών, το FBI σχεδίαζε "μια στρατιωτικού τύπου επιβολή (...) σε Ινδιάνικα εδάφη" και συγκεκριμένα στο Pine Ridge, όπου και τελικά έγινε η συμπλοκή. Αξίζει να σημειωθεί ότι η μεγαλύτερη συγκέντρωση πρακτόρων στην περιοχή έγινε έξι μέρες πριν από τα γεγονότα.

Συμπέρασμα

Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση σχεδίαζε μια επίθεση στον καταυλισμό του AIM, ίσως για να τραβήξει την προσοχή από τις παράνομες μεταβιβάσεις εδαφών που συνέβαιναν εκείνη την περίοδο ή, πιθανότερα, για να σταματήσει την έρευνα της επιτροπής της γερουσίας σχετικά με την εφαρμογή του COINTELPRO σε βάρος των αυτόχθονων πληθυσμών. Η έρευνα είχε ξεκινήσει λίγο πριν από τα γεγονό-

τα του Pine Ridge. Σταμάτησε αμέσως μετά τα γεγονότα "ως συνέπεια του θανάτου των πρακτόρων".

Πρόσφατες εξελίξεις

Κατά τη διάρκεια μιας ακρόασης, το Δεκέμβριο του 1995, ο εισαγγελέας Lynn Crooks παραδέχτηκε για μια ακόμα φορά πως δεν υπάρχουν στοιχεία σε βάρος του Peltier. Επιπλέον, δήλωσε πως η κυβέρνηση ποτέ δεν κατηγορήσε τον Peltier για φόνο και πως σε περίπτωση επανάλωσης της δίκης δεν θα καταδικαζόταν. Η επιτροπή εφέσεων, παρ' όλα αυτά, δεν δέχτηκε να απελευθερώσει με αναστολή τον Peltier γιατί "επιμένει να υποστηρίξει την αθωότητά του" (είπαν πως ο Peltier "δεν έδωσε κατάθεση για τις ενέργειές του που να ανταποκρίνεται στην αγόρευση του εισαγγελέα") και γιατί ήταν ο μόνος που καταδικάστηκε. Όσο γελοία και αν φαίνεται αυτή η επιχειρηματολογία, ωστόσο έτσι έχουν σήμερα τα πράγματα.

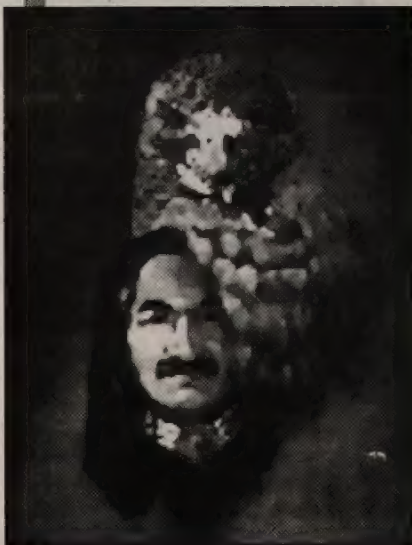
Η κατάσταση της υγείας του Leonard Peltier

Ο Peltier χρειάζεται επείγοντως ιατρική παρακολούθηση από γιατρό εκτός του ιατρικού συστήματος των φυλακών. Ωστόσο, η κυβέρνηση του αρνείται αυτό το νόμιμο δικαίωμά του. Πρέπει να εμποδίσουμε τη μεταφορά του Peltier στο ιατρικό κέντρο των φυλακών του Springfield, όπου σχεδόν πέθανε εξαιτίας της αντιμετώπισης που δέχτηκε. Η ποσότητα της ραδιενεργής ακτινοβολίας στην οποία εκτέθηκε, ήταν υπερβολικά μεγάλη για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται, όπως γνωμάτευσαν ανεξάρτητοι θεραπευτές. Η επιδίωξη των συμμαρυστατών του Peltier είναι η μεταφορά του για θεραπεία στο νοσοκομείο Mayo.

Προγραμματισμένες κινητοποιήσεις

Στις 27 Ιούνιο θα πραγματοποιηθεί μεγάλη συγκέντρωση στην Ουάσιγκτον, στη διοργάνωση της οποίας συμμετέχουν η Επιτροπή Υπεράσπισης του Leonard Peltier, Ινδιάνικες οργανώσεις από όλες τις ΗΠΑ, η οργάνωση μαύρων επαναστατών "MOVE", η οργάνωση "Food Not Bombs" κ.α. Επίσης, η Επιτροπή Υπεράσπισης του Leonard Peltier διοργανώνει την αποστολή τροφίμων στην Chiapas, με ένα караβάνι που θα ονομάζεται "Αποστολή Τροφίμων Leonard Peltier", το οποίο θα ξεκινήσει στις 16 Σεπτεμβρίου του 1998.

Μπορείτε να αποστείλετε κείμενα διαμαρτυρίας στις ακόλουθες διευθύνσεις:

US Pardon Attorney
Roger C. Adams
500 First Street N. W. Suite 400
Ref: Leonard Peltier #89637-132
Washington D.C. 20530
τηλ: 202-626-6070

President Bill Clinton
1600 Pennsylvania Ave. NW
Washington DC 20500
τηλ: (202)-456-1111
fax: (202)-456-2461
e-mail: president@whitehouse.gov

US Senator Orin Hatch,
Chairman Juridical Committee
SD-224 1st and C Sts., NE
Washington DC 20510

US Senator
Ben Nighthorse Campbell
Select Committee
on Indian Affairs
SH-838 1st and C Sts., NE
Washington DC 20510

US Parole Commission
5550 Friendship Blvd.
Chevy Chase, MD 20815
fax: 301-492-6694

Για επικοινωνία με τον Leonard Peltier:

USLP
Leonard Peltier
#89637-132
PO Box 1000
Leavenworth, KS 66048

Για επικοινωνία με την Επιτροπή Υπεράσπισης του Leonard Peltier:

Leonard Peltier
Defense Committee
PO Box 583
Lawrence, KS 66044
τηλ: (785) 842-5774
fax: (785) 842-5796
e-mail: lpdc@idir.net

Η εικονογράφηση του κειμένου αποτελείται από πίνακες που έφτιαξε ο Leonard Peltier στις φυλακές του Leavenworth

ROM STALKER

Ένα πρόγραμμα της
Λορεντάνα Πουτινιάνι.

Ηθοποιοί:

Ρόζα Νίκολιτς, Ντράγκαν Νίκολιτς, Γκόραν Γιοκόμοβιτς, Ζλάτκο Μπόγιτς, Λιλιάνα Μάρκοβιτς, Σβετλάνα Μάρκοβιτς, Χουσεϊν Μεμέτι, Μαρία Φεράτοβιτς, Γκεβριέ Μεμέτι, Μίκατσα Μάρκοβιτς, Σλόμπονταν Πέτροβιτς, Ντόμπρισαβ Μάρκοβιτς.

Βοηθός σκηνοθέτη:

Μάρτα Πόρπο

Φωτισμός:

Πάολο Λιάτσι

Φωτογραφία σκηνής:

Νάννι Αντζέλι

Παραγωγή:

Link σε συνεργασία με: Gabriano Servizi Sociali, Comune di Bologna, Assessorato alla Cultura, Assessorato alle Politiche Sociali.

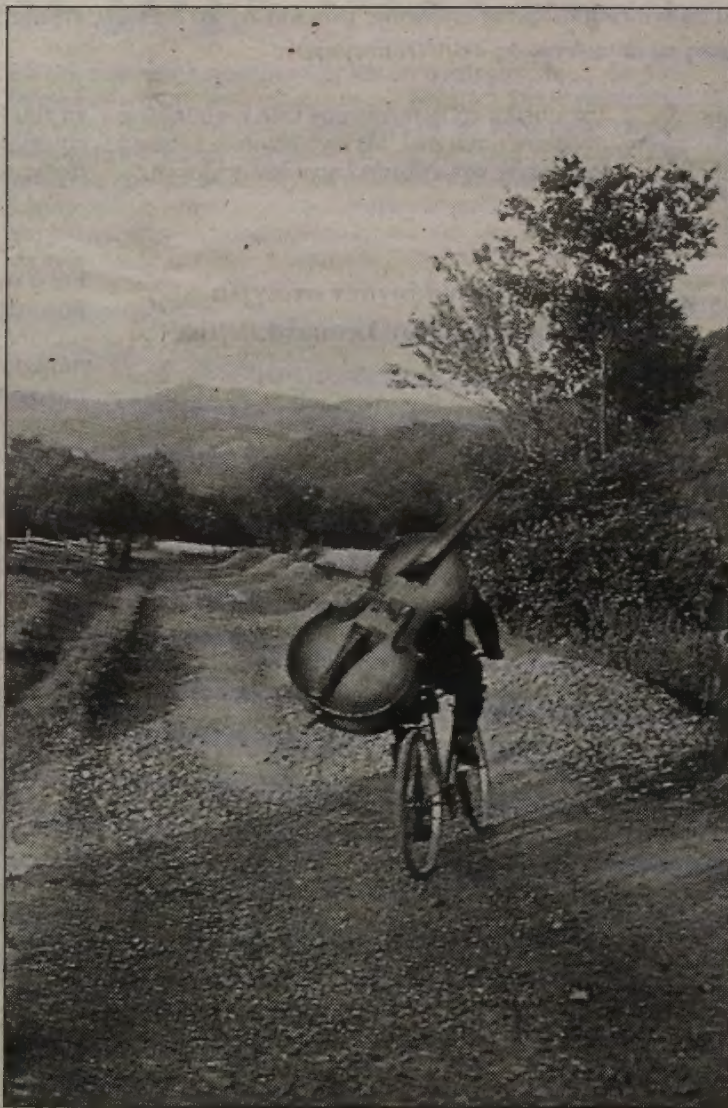
ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΝΟΜΑΔΩΝ...

Η Λορεντάνα Πουτινιάνι, διακεκριμένη καλλιτέχνης και δημιουργός θεατρικών παραστάσεων μπήκε πρώτη φορά σε καταυλισμό Ρομ για να μάθει φυσαρμόνικα. Από αυτή τη συνάντηση με το λαό και την κουλτούρα των Ρομ γεννήθηκε η θεατρική δημιουργία «ROM/STALKER», η οποία τον προηγούμενο χειμώνα παρουσιάστηκε στο LINK PROJECT της Μπολόνια και κατόπιν στη Νάπολη και το Φρίουλι.

Ο Πάολο Φίντσι, αρχισυντάκτης της «Rivista Anarchica», πήγε για πρώτη φορά στον καταυλισμό σε μια γιορτή που οργάνωσε το σχολείο των παιδιών με σκοπό την προώθηση της γνωριμίας μεταξύ των γονιών Ρομ και των «άλλων».

Θα πρέπει να σημειώσουμε την έλλειψη προσωπικών αναφορών στο θέμα καθώς και συγκεκριμένης γνώσης, με εις βάθος έρευνα. Αυτά που προτείνουμε συγκεντρώνουν τα αποτελέσματα και τις μαρτυρίες δύο διαφορετικών «ταξιδιών μέσα στον κόσμο των Ρομ», θεατρικό το πρώτο, «ιδιωτικό» το δεύτερο, μια που και τα δύο επεκτείνουν τη γνώση μας: πάνω στη φύση και την κλίση μιας αναγκαίας καλλιτεχνικής εργασίας, στο περιεχόμενο της πολυμορφίας και τους λόγους αυτής και πολλών άλλων ιστοριών για την περιθωριοποίηση και τον ρατσισμό μέχρι την ανάμνηση της τσιγγάνικης θέλησης, η οποία δεν έχει καταγραφεί επαρκώς και είναι από πολλές φορές απόμακρη.

Το θεατρικό ταξίδι της Λορεντάνα Πουτινιάνι μέσα στους Ρομ περιέχει παραδόξως τα πιο αυθεντικά και εξέχοντα στοιχεία μιας θεατρικής εργασίας. Το θεατρικό επάγγελμα γεννήθηκε με τη νομαδικότητα των ηθο-

πιρροή στις πεποιθήσεις και τις προκαταλήψεις μιας τελματωμένης κοινωνίας (για να μην μιλήσουμε για τον αφορισμό εκ μέρους της εκκλησίας, η οποία απαγόρευσε άπαξ δια παντός την ταφή των ηθοποιών στην ιερή γη).

Και κάτι εντελώς παράδοξο: βγαίνοντας από τα όριά του (θεσμικά, συμβατικά, πολιτιστικά) το θέατρο συναντά τέτοια νομαδικότητα σε σημείο που να «παίζει» με την ιστορία και την κλίση του.

Είναι μεγάλη η αξία της εργασίας της Λορεντάνα Πουτινιάνι αλλά επίσης και μιας παράστασης όπως το Bardoni του Pippo Delbono όπως και η εμπειρία

ηθοποιών ταξιδιών. Δεν κινείται από ένα γενικό πνεύμα εσωτερισμού αλλά από την έρευνα μιας αυθεντικής συνάντησης-επαφής με τον άλλο, το πρόγραμμα ROM/STALKER οικοδομεί την πιθανότητα ενός ασυνήθιστου διαλόγου μεταξύ διαφορετικών γλωσσών και κουλτούρας, ένα ταξίδι «που επιθυμεί να είναι κατανόηση ενός ανθρώπινου σκηνικού» -για να χρησιμοποιήσουμε την διατύπωση του Ερνέστο ντι Μαρτίνο- και πειραματίζεται με τα δύο προβλήματα των όρων αναφοράς, των επισκεπτών και των επισκεπτόμενων. Τη γη του ταξιδιού και τους μη τυχαίους ταξιδιώτες: την σκηνοθετιδα, τους

Πουτινιάνι προηγείται μια μαρτυρία από την πλευρά του Link, αυτή της Σίλβια Φάντι («Η χόρνη της διαφοράς»). Το πρόγραμμα Link της Μπολόνια έκανε την παραγωγή και φιλοξένησε το πρόγραμμα Ρομ, το οποίο συνέχισε και βάθυνε μια έκκληση που με τη σειρά της δημιούργησε τα χρόνια αυτά τη συνάντηση μεταξύ πολιτισμών - μια βάση της ζωντανής ύπαρξης του χώρου που προήλθε από τα πρώην περιοδικά των Farmacie Comunali. Την προετοιμασία διηγείται ο Μάσιμο Μαρίνο («Μέσα στα караβάνια και τα δάση»), ένας ικανός και ευαίσθητος κριτικός θεάτρου, όταν χρειάστηκε τη φράση «σύντροφος του δρόμου».

Το ROM/STALKER ξεπέρασε την αρχική πρόκληση, επεκτάθηκε μέχρι μια τουρνέ που όλοι περίμεναν (δώδεκα Ρομ σ' ένα ταξίδι στην Ιταλία-μ' ένα πούλμαν που οδηγούσε η Σίλβια Φάντι) για να εξαφανιστεί στη συνέχεια, συνδέοντας με έκδηλο τρόπο το εφήμερο του θεάτρου με την αστάθεια των Ρομ: τη νέα διασπορά, κάτι μεταξύ ληγμένων αδειών παραμονής και δυναμικής επανόδου στους τόπους «προέλευσης».

Οι διαδοχικές σκηνές της παράστασης ROM/STALKER τελειώνουν με τέτοια τρόπο που αναπόφευκτα ενώνονται με το φόντο της ιστορίας και των προβλημάτων, φόντο που εισάγουν οι δύο τελευταίες συνεργασίες: αυτή του Πάολο Φίντσι για την πραγματικότητα των συνθηκών ζωής των Ρομ («Τόσο συμπαθητικοί και... φτωχοί») και το κείμενο του Oliver Lustig από το «Λεξικό των στρατοπέδων συγκέντρωσης» («Μια νύχτα με αστέρια») που αναφέρεται στην προσοχή που χρήζει μια ανάμνηση επίκαιρη παρά ποτέ σήμερα, καθώς μέσα στις νέες μορφές ρατσισμού και την παλιά γνώριμη άγνοια πολλαπλασιάζονται τα προβλήματα συμβίωσης μεταξύ εθνών αφού όλο και πιο συχνά μάζες ανθρώπων χωρίς επιλογή περνάνε τα σύνορα -κάποιες φορές με δραματική κατάληξη...

...ΟΙ ΝΟΜΑΔΕΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ποιών (τα «μπουλούκια»). Όποιος μπαίνει στο θεατρικό επάγγελμα λέγεται ότι αρχίζει να «κάνει τα πρώτα βήματα». Το ξερίζωμα, η διαφορετικότητα και η «μη ύπαρξη γης» στο θέατρο -έναν μικρόκοσμος προικισμένος με τα μοντέλα και τις αρχές της δικής του συμπεριφοράς- άσκησαν σταδιακά ε-

κοινός πρόγονος όλων αυτών: κυρίως η θεατρική νομαδικότητα του Living Theatre στις φάβελas, τα κατειλημμένα εργοστάσια, τις φυλακές, τα ψυχιατρεία και πιο πρόσφατα τα κοινωνικά κέντρα.

Το ταξίδι της Λορεντάνα μέσα στους Ρομ «στέκεται στο φόντο» της ιστορίας των θεα-

ηθοποιούς Ρομ και τους θεατές μαζί. Με τον ίδιο τρόπο τελειώνει το ταξίδι του Πάολο Φίντσι ανάμεσα στους Ρομ, ο οποίος γράφει: «περισσότερο με ενδιαφέρουν οι Ρομ στην πραγματικότητα με απασχολούν περισσότερο οι δικοί μας «άλλοι», ή καλύτερα η εξουσία».

Του κειμένου της Λορεντάνα

Το κείμενο είναι της Κριστίνα Βαλέντι και δημοσιεύθηκε στην Ιταλική Αναρχική Επιθεώρηση RIVISTA ANARCHICA, τεύχος Φλεβάρη '98. Η μετάφραση έγινε από τον Β. Ρ. - Αθήνα.